

FUGUE

SEAN O'FAOLAIN

TRỐN

Fugue Trốn

Seán Ó Faoláin

Paris * 09.2025

Bìa & dựng : *Ban Tuyển đọc TVTL*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

Fugue

SEÁN Ó FAOLÁIN

HIỆN ĐẠI

Saigon * tháng 5-1960

NỘI DUNG

- 1. Seán Ó Faoláin** **9**
Fugue – Bản tiếng Anh
- 2. Hoàng Hải Thủy** **58**
“Trồn” – Bản dịch in trong tạp chí Hiện
Đại số 2 * 05/5/1960
- 3. Ban Tuyển đọc** **88**
Thư viện Tiểu Lùn
“Trồn” – Bản dịch tháng 9 năm 2025

Fugue

Seán Ó Faoláin

The clouds lifted slowly from the ridge of the mountains and the dawn rim appeared. As I stooped low to peer over the frame of the little attic window I whispered to Rory that it was pitch dark; and indeed it was far darker than the night before when we had had the full moon in the sky. Rory leaned up on one elbow in bed, and asked me if I could hear anything from beyond the river.

The damp of dawn was everywhere. It softened the lime gable of the outhouse beneath me, it hung over the sodden hay in the barn and, like the fog and mist last night under the blazing moon, it floated over the rumbling river to my right. I could imagine the flow taking strange courses in its flood, swishing in this neither dawn nor day nor dark through all the alders and the reeds and the rushes and, doubtless, covering the stepping-stones that we hoped would give us an escape to the mountains beyond.

So I whispered to Rory that I could only hear the water falling in the weirs, and tumbling out of his bed he called a curse from Christ on the whore of a river that was holding us here to be plugged by the Tans for a pair of Irish bitches.

As I peered, standing in bare feet on the timber floor, I recalled last night with a shudder We were retreating from Inchigeela by the back roads and we two had lost ourselves in the barren and rocky place they call the Rough, a difficult place by day and almost impassable by night. We had tramped up and down and up and down until I felt my eyes closing as I stumbled along, and scarcely had the energy to push back my bandolier when it came sliding around my elbows Rory, a country fellow, seemed tireless, but my shirt clung to my back with cold sweat. The fog lay like a white quilt under the moon, covering the countryside, and black shadows miles long and miles wide stretched across the land. Up and down we went, the fog growing thicker as we stumbled into boggy valleys, our feet squelching in the sodden turf, and

fear hovering round our hearts. Earlier in the evening before the night fell, I had heard a noise before us in the lag, and had clicked a bullet in my rifle breech and fallen flat, but Rory swore at me and asked me in amazement if I meant to fight them. After that I had no guts for anything but to get away from the danger of an encounter, to get across the river and the main road before the dawn, and up to the higher mountain on Ballyvourney beyond. So we trudged on and every natural night sound terrified us, a bird's cry, a barking dog with his double note, bark-bark, and then silence, bark-bark, and like that now and again the whole night long from one mountain-side or another. People say the most lonely thing of all is the bark of a dog at night, but to us the most lonely sight was the odd twinkle of a light, miles away, one

dot of light and all the rest of the land in darkness, except for the moon in the sky. The little light meant friends, a fire-side, words of advice, comfort – but for us only the squelching and the trudging that seemed never to end, and maybe a bullet in the head before the morning.

Once only we rested when Rory lost his patience and flung caution to the wind to light a cigarette in the hollow of his palms. I stretched out on the sodden moss – God, how restful it would be to sleep there for an hour or two – and tried to keep awake by watching the coming of the red glow in his palm every time Rory drew in a fresh puff. The moon was a few nights from full roundness, and I thought it looked like a jolly wench laughing at us both, and the missing segment like a bonnety tam cocked on the side of her

fat head. The devil would look after his own, Rory was saying, blast them, two again' twenty, we couldn't fight them. Rory pulled me up and we went on, and I cursed Rory for not knowing the lay of his own countryside and he cursed me for a city snot that had no business out here in the mountains. Then we heard the cattle plunging in the boggy hollow beneath us, and we plunged ahead ourselves down a sharp descent where the river must have cut its way centuries ago: down we went sliding and running until the heavenly sight of trees broke against the sky and the dark mass of a house against them. Rory knew it for Dan Jamesy's house and we hammered with our rifle butts on the door, anxious only for sleep, and food, and the sight of friends. From an upper window she called to us and Rory spoke his name. Used to this sort of thing, and

pitying us, she came down, barefooted, her black hair around her, a black cloak on her shoulders not altogether drawn over her pale breast, a candle blown madly by the wind slanting in her hand.

Rory had dressed himself while I peered out at the wall of mountain before me, and slinging his equipment over one shoulder he went down to eat something before we faced the river and the road – both half a mile away now. I followed him in a moment and found the old woman of the house and a little boy seated on the settle, his eyes wide with interest, hers full of uneasiness at our being in her house, a danger to her sons and husband. The young woman who had opened the door the night before stood like a statue before the wide fireplace, her bright arm bare to the elbow, and – curious gesture

– her hand on the crown of her head as if to keep in position the hair brushed and close-combed around her skull like a black velvet cap shining in the firelight. She smiled at me as I entered, but I was too anxious to smile back. Rory asked her many questions about the encircling troops, and she replied, looking down at his ruddy earnest face, that some lorries had passed by an hour ago, and when he asked about the river she said that it had risen over the stones and could not be crossed. She stooped down to reach the teapot, keeping one hand on her hip as she poured the tea: before the hour was out I recollected how she looked at me while she poured me out a cupful, and at the recollection I felt just as when I saw, the night before, an odd, twink-ling window light heading a deserted valley full of moonlight and mist. Stooping again

she replaced the pot and went to sit on the other side of the little boy, and laying one hand on his knee spoke to him.

– That fir Tom brought last night has no fire in it.

– Tis a bad fire, God bless it.

– Get a good log, now, Jamesy, will you? Will you? The little fellow looked at us only, and said, ‘I will,’ but he did not stir. The old woman broke in irritably :

– Wisha, Jamesy couldn’t.

– Indeed, Jamesy is a great man, isn’t he, Jamesy? Imagine Jamesy not to be able to carry a baulk of fir! Will you, Jamesy?

But Jamesy sat with dangling legs watching us eat and she rose and with

easy steps went out. the old woman stirred the wood fire; one of the sons handled my revolver with dull curiosity, and another fumbled in a rope loft over Rory's head and replied that another lorry was gone by. We prepared for the river and the road, on our guard, not so afraid as when the night was all around. I went to the door to see if it rained, and stood looking into the dark archway of the stables and at the dark hollows under the thatch -nowhere else could I see the soft, silent fall. As I looked at the dark archway she appeared in it with an armful of logs and raised her head towards me and smiled once again, and then she approached, pulling her blue apron over her head to protect her from the rain. Her smile tortured me. Then Rory and the old man of the house came out and went towards the stables, arguing about

a horse to carry us over the flood, and I followed them, and we came at last to where the river was tearing madly over the drowned stones

As I sat behind the old fellow on his white mare, clasping him firmly about the waist, and trying to keep my eyes from the swirl-ing water that tore the gravel from the unsteady hoofs, I saw from the corners of my eyes the drops that splashed up and flashed in the sun as they fell again on the prancing knees and the brown water. I saw at the identical moment the young woman in the blowing wind of the night, and her looks at me twice, thrice that morning I longed for an end to this vagabond life, longed for I dared not think what; but there was in it the scent and light of flowers and the scent of woman and her caresses. She

had looked at me as if we had between us some secret love: not one woman in ten thousand will look so at one man in as many thousand, perhaps not one in all his life, never more than one I would have said a day ago, and now one such had looked at my eyes and I thought at once of the evening glow of the city streets when the sun has gone behind the tallest houses, when the end of the day is near, and the canyon-alleys are suffused with dusk and slow-moving lights: when men waken from the sleep of day and returning in upon themselves think of love, and the darkness where love is, and wander out from the city to the dark fields.

Rory had forgotten that he must not look down and he fell side-wise on the horse's back, and when he reached the op-

posite bank he began talking of his foolishness and never ceased reverting to it the whole day. He looked down, you see, he looked down into the flood, he forgot, man, he looked down, and, by God, if he hadn't looked, but he looked into the water, he knew he shouldn't – wasn't it I myself was telling you not to look at the flood, but whatever happened I looked down. And, cripes! When I did... To have peace for my own thoughts I told him that he had but little talk the night before; but he did not heed my jibes, and chattered on, glad of the morning and reckless about the last mile between us and the foothills. He was a little bellied fellow, his mouth like a crack across a potato, his cap distended by a cane hoop just like a plate on the top of his head. He had pinned a coloured miniature of the Virgin to the front of his queer cap,

and when in the mood, his talk bubbled from him in anything but a virginal flow. How he had sworn at me yesterday when he sighted the enemy troops, and I could not see at all the tiny khaki figures below us on the lower slopes!

‘Do you see them?’ he had cried with equal stress on each word after the manner of his dialect. ‘Christ, can’t you see them?’ he had shouted in rage, saying it as if it were spelled in two syllables, Christ ‘Will you look at them, Christ, will you look at them when I tell you?’

I used to wonder at his affection for me in spite of such failures. In better mood now he jabbered on while we made our way up against the sprung wind and a hilly place. At last we heard the incessant knocking of a threshing engine on the bald summit in front of us,

and we made our way to it. Up here the wind was a storm, and it blew the chaff about the sky like yellow snow blown before the wind. First the blue slate roof, then the white walls of the house, the yellow stack of corn, the stone-wall fences of the fields, and at last the little black engine jumping like a kettle on the hob, while all the time the men swung their arms to and fro in labour: soon we were among them, telling one group after another of the night's and day's adventures. Rory gabbled between every pant after his climb, telling about the horse and how I could not see the little grey figures when they came around us the evening before. From where we stood, the Rough looked like a flat plain and the distant mountains like hunchbacks in a row. I watched the whole country change with the shadows of the flying clouds, lis-

tening to the engine, with its disyllabic knocking, ceaseless since morning, and the wind's cry, and Rory shouting above it all.

“There was the bloody mare in the middle of the river, I’m not in the habit of horses, you know, a man that was used to horses wouldn’t mind, but I wasn’t in the habit of them and I never was, and what did I do and the bloody mare there in the middle of the river, what did I do, what did I do? The thing I did! What should I do, I ask you, but look down at the flood, so look down at the flood I did. I looked down and only for the lad got a grip of me I was down. Cripes, I was. I was! If I would only not look down at the flood, you see, but I looked down, and by Christ!’

Here Rory began to shake in his excitement, too moved to be articulate.

The chaff was always driving away before the wind, and now and again someone would look up and around at the sky and say to the man whose stack was being threshed in this communal fashion of the mountains:

– Maybe it will hold dry.

The other would look up and around and say:

– Maybe it will. It might then. It's a strong wind.

Then they would set to work again, piking and tossing the broken sheaves and we moved down at last to the road.

The road twisted eastward behind

the rocks, and nothing but the tops of the telegraph poles showed where it ran after that. It was bare and empty, so we ran for it, crossed it, and in another moment Rory was crying that a lorry was coming around the bend Hearts leaping, we doubled our pace and fell upon our bellies in the moss, squirming around like legless things to face the road. In a moment more the shots began to whine away over our heads, and I saw two awkward figures firing at us as they ran: I fired wildly in reply until my bolt jammed, and then rolled away into a hollow that by the fortunes of war lay behind me: thereupon I ran through the rocky place, through the bracken and the bog, more madly than ever in my life before, and raced for such a lengthy spell that when at last I fell helpless upon the ground my breath pumped in and out painfully and

my heart beat against my side like a thing trying to leave my body. I heard the shots still ringing and the bullets whining high up in the air, flying no doubt in a great parabola so that I fancied I heard them thud when spent into the soft earth, their curve completed.

When at last they ceased and our hearts returned to a normal beat we had come to a little low-flung wood of burch and rowan, the silver bark peeling black stripes horizontally from the birch, the red berries of the rowan wind-blown on its delicate branches. Grey rocks covered the interstices of the trees and the sun fell sometimes on the rock to warm the cold colour: a stream twisted through the rough ground and its sound was soft and bass, and up on a sudden promontory silhouetted against the sky was a single fig-

ure who was working in a series of vigorous thrusts on a spade. We remained in the little wood for many hours, listening to the bass viol of the falling water, to the wind pulling at the larchtops and shaking the tender rowan, and sometimes listening with attention to the drumming of a lorry as it passed in and out of earshot in the near distance.

Excited by danger, and by the beauty of this calm place, the falling stream beside me, the trees moving all around, I began to think again of the young woman in the black cloak who had become aware that I too lived just as much as anyone she had hitherto known at church or fair I saw her always as she had come to us in the night, her black cloak hanging heavily against her skin as she led us to the quiet kitchen and the dead embers

on the hearth. Surely life had a less miser purpose in this encounter than in the thousands of thousands of meetings when men cross and recross in towns and country places? Time and again they had appeared barren and futile, but rather than believe them fruitless, rather than feel as a spool revolving in a shuttle, I had lived instead in the unrest of a chessman fingered by a hesitant player. Now sloth of mind, as sometimes before, drew down my heart to the beauty of this life, and in this little birdless wood I began to dream. When the stream had carved itself a majesty, passing barges and lights on the barges would ride the brown smoke of the evening air, each crossing the scurrying wake of waves from swifter hulls to disappear slowly through the dusk while men sat on each deck and smoked in content with life,

and recalled all the dead among my acquaintances who have suffered too willingly the futility of life. There is an owl in the Celtic fable who had seen each rowan as a seed upon a tree, and its length seven times fallen to the earth and seven times over raised in leaf; it had seen the men whose bones were washed from these boulders when the rain was rounding them to pebbles from seven hundred times their height this dropping evening; it had seen the men for whom the promontory above me was a bottomless valley and the hollow place where Rory and I sat was a high mountain before the Flood. Such an owl called out of the dusk at me and its cry filled me with age and the peace that comes when we feel the wheels of the passing years turn so slowly it is almost complete rest. I dozed as I

lay - life stopped for me while my eyes
swayed and fell.

But Rory, his mind whirling, sang of
passionate life. He sang the song of the
old Newgate murderer, the song found
scrawled upon his Newgate cell after
they hanged him and buried him. How
eerie to see him ghosting like this in Ire-
land, his disjointed spine rattling. Rory,
not aware that before the night had fall-
en death would have got him, too - his
body plugged full of English lead -sang
cheerily:

*‘My name is Samuel Hall, Samuel
Hall,*

*My name is Samuel Hall, Samuel
Hall,*

My name is Samuel Hall,

*And I've only got one ball,
Here's my curse upon you all,
God damn your eyes!*

*'I killed a man 'tis said, so 'tis said,
I killed a man 'tis said, so 'tis said,
I hit him on the head,
With a bloody lump of lead,
And I laid the bugger dead,
God damn your eyes!'*

I did not heed the words, but the sense, entering my mind, broke my dream. Looking up I saw the west grow cold and saffron as if the threshers of the morn, reduplicated in valley after valley, had blown a storm of corn sheaves against the falling cape of night. A score

of birds fulfilling their ancient ritual flew homeward in formation: as they passed into the blazing sun I dropped my eyes again to the stream, but while I had turned away it had changed to silver against the dark stones. Dusk was dropping upon us secretly and we must move on to some house where we could sit before the flames and doze before a chimney wall browned with soot and invading rain and sleep quietly while the night passed by.

We tramped ahead, keeping to the back roads still, but quite without fear now that we were so many miles from the enemy, and at last, high up among the hills, walking in the reaches of the wind, we came to the little roadside house that was shop and post office in one, and we sat there wearily by the fire.

The land was cold and windswept here, and the few elms that stood outside, landmark for many miles around, were torn by the wind like the clouds in the sky. Rory was to stay here for the night, but I had to move farther on, so I sat by the fire waiting impatiently for the cart that was to carry me part of the last few miles to supper and bed. At the end of the kitchen the old carter was whispering across the little counter with the woman of the house; the young daughter of the house stood beside them lighting an old lamp that hung from a beam overhead. Presently the two grey pates were lit from above. The glow fell on the unpainted counter, plain as when its planks first arrived from the town of Macroom twenty miles away and were flung on the kitchen floor for the admiration of the little fat woman with her little fat baby.

The glow fell on the soiled and mutilated bank notes, on the silver and copper coins, on the blue sugar bags and the dun surfaces of the remainder of Saturday night's groceries. I waited while they talked in a secretive whisper, perhaps over the account, perhaps about their old-wives' gossip of the countryside. Perhaps they were wishing us wandering guerillas farther on and wishing the fighting at an end lest their houses be burned over their heads. Outside in the windy night the old horse was tethered to an elm, its head bent low and its eyes heavy with sleep like a Buddha's. I sat by the fire and raked in the ashes with the muzzle of my rifle.

I felt it would rain heavily tonight though the wind was getting stronger, and once again I thought of the girl in

the black cloak; but already she had slipped many miles into the things of the past, and in another day she would have slipped wholly from my mind not to be recalled unless in some odd place at some odd time when I would wonder about our strange encounter, and in sentimental mood wonder if she ever asked a comrade where I had gone, saying that I was a nice boy, perhaps more than that. She had been at such a door as this in her mother's arms. She would stand there again in one, two, three years' time bidding farewell to the very last mocking couple of her bridal party, and, looking at the sky with her young husband, see the coming of the rain and lock and latch the door upon it, and returning to the dying fire would hear the first drops fall on the warm core, and the rising howl strip the elms; he would draw her toward

him and she, feeling her youth passed forever, would weep softly and secretly in the dark and then smile for her first ungirdling. What lovely weavings the old Weaver thinks of, as if all will not fray away in the end and moths rise from the eyes of his dears. Even storms crumble at the end in dust.

I heard Rory chant some passage from a hedge-school memory, and turning I saw the young girl of the house watching him, ready for a burst of laughter at the end.

‘This,’ chanted Rory, ‘is a man, the beauty of whose eloquence and the wisdom of whose conversation are balanced only by the impeccability of his character and the noble qualities of the mind wherewith God has endowed him, for it is abundantly clear to me,’ continued

the emperor in a graver tone, ‘that wherever the original refulgence of the human mind is neither adumbrated in its infancy nor adulterated in its maturity, the unique powers of the will of man must inevitably produce in every individual, no matter in what clime he has been born, nor under what star he has first seen the light of day, if only he be true to what is right and turn from what is wrong, the genius of an Alexander, the oratory of a Cicero, the wisdom of a Solomon, or the sublime skill of a Leonardo da Vinci, as the case may be fall.’

The little bellied fellow finished with a breathless rush, and turning to the girl clapped his hands and clapped her hands with his in applause at his own performance.

I found that this child was to accompany me a little way on the road. We snuggled into the back of the cart and sat shouting our farewells as it jolted away from the two yellow squares of light and from the figures crowding the open door. Then as we entered the spacious dark, silence fell on us three. I stretched back on the floor of the cart listening to the braggart storm. I felt young and wilful under its breath; I loved to hear its impotent whine: off behind the ridge of mountain through which a pass had been cut maybe five centuries ago by roadmakers rotted in the grave there came the great spreading light of the moon. We were following the direction of the racing clouds, flying beyond us in the sky. My eyes were beginning to close with the rough swaying of the cart when suddenly the child clasping my hand said:

– Are you afraid of the pookas? I am!

And fell upon my breast and laid her head by mine and I put an arm around her and we lay so, jolting along under the stars and the driving fleeces overhead. Presently I left them, and the old cart was soon out of earshot.

Jogging on through the dark, my thoughts wandered at will. I pictured the bed where I would sleep. I had slept in so many hundreds that it might be any size or shape, but I chose from my set of images one bed most suitable to the stormy night. It was the marriage bed of the peasants, made of plain wood, closed on back, side and top, and only the front left open, and that sometimes covered by a curtain on a string. It was like a beehive with a flat crown and sloping roofs, shallow at head and foot, so that a man could

stand in comfort only in the middle of the bed. The storm might howl for all I cared, the rain might drench the stooks and fill the yards with pools of dung; the windows might rattle - I would sleep the night through and wake to find the skies clearing in the morning. I was hungry for food and sleep, and in this bed I would lie for a while thinking over the day's happenings, trying to find a scheme for things in the true dreamer's way, a scheme into which everyone would fit as by nature, the woman of the cloak, the little girl, myself, the dead husband, the carter, the crowds that meet and remeet, as it seemed aimlessly, blindly - and all these would jumble in my mind and quaint combinations occur and confuse me, and my reasoning fall under the sway of inter-weaving images and sleep come secretly with her hood.

At last the bright square of window light slid into view, quartered by the crucifix framework, and I found the causeway to the door and groped my way to it after the window vanished in its own recess. I played blindman's buff with the door and at last with outstretched hands I stumbled against it and grasped the latch. Fire flames, a settle, and maybe a white cloth and something to eat other than dry bread and tea with goat's milk. I lifted the latch and looked in: a young woman stood with her back to me stiffened in a posture of surprise as when I first fumbled at the door, but, relaxing and turning when I spoke, touched her soft hair and bade me enter: it was the young woman of the morning.

– Is there e'er a wake here? I asked, seeing the lone kitchen, my voice trembling as I spoke.

– Devil a wake then! She was smiling at me again.

– Ye're very quiet then, I said, looking around at the clean-swept kitchen, and then at her skin like a boy's under its first white down.

– 'Tis quiet, wisha, she answered, making way for me as I moved to the settle. I asked if there would be room for the night, and she said there would be and welcome.

– And a bit to eat for a hungry man?'

– Surely, if you don't mind waiting for just a moment or two.

I wanted to ask how she came before me to the hither side of the country twelve long miles away from last night's hostel. I flung aside my bandolier and raincoat; I laid my rifle and pack and belt in a corner. She went to the end of the kitchen and I heard the splash of water and the paddling of hands, and when she returned to me by the fire, wiping her fingers, they were rosy when the apron fell. She half knelt before the fire to blow it with a hand bellows, and as she worked her body formed a single curve, one breast on one knee, and her arms circling the knee while she worked lustily at the bellows. I could see the little wrinkles at each corner of her lips – laughter wrinkles, maybe?

– Are the old people in bed? I asked.

– Yes. Her voice trembled, I thought.

– And the rest? Where's the rest from you?

– There's nobody else Tom, my brother, is on the run in Kerry.

I leaned back on the settle and the flames crackled into life.

– Well, you must be very lonely here all alone.

– I have got used to it, she answered, patting her hair with the fingers of her hands: how soft it looked! Then she stood up and began to spread a white cloth on the white table, and then to lay a milk jug, a cup and saucer, a sugar basin, a pot of jam.

– Do you live here?

– Yes.

– But you're not always as desolate as this - surely?

– Desolate, just as you say; this is a lonely district, you know.

– Well, it's not so bad at all now, said I. I shouldn't mind if I lived here – the mountains and the valleys...

She halted in her step and faced me: the little mouth was gathered into a hard white button of flesh.

– You would soon tire of these mountains! The city, though, that's where I'd like to live. There's company there, and sport and educated people, and a chance to live whatever life you choose!

She had put two eggs into a little black pot of boiling water, and the water bubbled and leaped around them with a

hissing. A blast of wind came down the chimney and drove a cloud of fire smoke into the kitchen. We sat silent and presently went to the table and she poured me red tea to drink and I cut the brown loaf and plastered it with butter and jam, and ate greedily. She ate before the fire, and I asked her why she did not like the district, but she only looked at me and said nothing. I asked again, pleading that I wished to know, really and truly. She answered :

– Because this farm is bare and high. The land is poor. And this downland has a northern aspect.

A heavy drop of rain fell on the fire – the storm was howling. I saw the sea of discontent and unrest that these words were born of, saw the drizzling rain and no sun shining on it, saw her looks

steal round her to this farm and to that and back from them to her own home. Another gust of wind blew the smoke around her and she turned away from it and clasped my knee to prevent herself from falling from the low stool.

– You’ll be choked, said I, and her eyebrows stirred and she smiled at me. I laid my palm on her hand and thought of the whole livelong day I had spent, the rick that must be threshed before the wind fell, the carter jogging through the wet night, the sea of darkness outside the door. How many days could I live without a complete revolt! I spoke earnestly.

– It’s a cruel country to have to live in.

She spoke kindly to me then.

– I think you are honest, she said.

– Do you think that?

– I think you are honest. Really honest, she said again

Looking at her soft eyes, and at her soft hair, my eyes wandered down to the first shadows of her breasts: she caught my glance and looked down at her warm bosom and then at me and she smiled. As I moved to her I saw the little broken corner of her tooth; I had no word to say; so I sat beside her before the leaping flames and put my arms around her and felt in the cup of my hollow palm the firm casque of her breast. Smiling at me as a sick woman might smile upon a doctor who brought her ease from pain she slipped my hand beneath her blouse to where I felt the warmth of her skin

and her warm protruding nipple, and I leaned to her for a kiss.

A rush of feet came to the door and the little girl from the road-side house flung it wide with a cry to me to run, to run; Rory was shot dead; they were coming west for me! I bundled up my equipment, ran in a flash through the open door into the dark night, and raced on and on – stumbling and falling and going I cared not where but away from headlamp lights flashing to the north. When I fell into a panting walk I was like a man who has been listening to music the livelong day and after it his mind is full of strange chords, and ill-recollected they torture him with a sense of something lost. On my bare head the rain fell heavily and aslant, now and again it was blown into my face by the wind, and the

clouds totally blotted out the moon: Full of terror for such a death as I knew Rory's was I filled every house with armed men, fierce men to whom killing was a little thing and torture but little more, and my imagination and the stories I had heard drove me blindly on through the sodden night. I trudged a way through the pathless bogs and tore through briery dikes: all that night I found no shelter from the lashing rain and I met not a single tree in leaf: long after midnight I saw a little glinting window leap suddenly out of the dark about a mile away, and as I thrust away from it, away to safety, into the rain, the memory of its light tortured me as the memory of cool winds must torture the damned of hell. At last I came on a lonely ruin on the mountain, three walls, and I lay on the lee side of it while

the rain dripped on me from the remnants of its eaves.

When I awoke, a dim radiance lit the falling haze, but whether it was the dawn or the sinking moon or any hour past three or before three I could not say. No sound was to be heard: no living thing moved: no bird stirred the wet air: the falling haze made no sound. I rose chattering and trembling, and my feet plashed through the wet earth and the drowned grass, and when I halted there was quiet. I crossed a little stone wall and one of the stones fell with a mighty sound. I might have been the last human creature to crawl to the last summit of the world, waiting until the Deluge and the fortieth night of rain would strain him up wards on his toes while the water licked his stretched neck. Yet every-

where they slept sound abed, my dark woman curling her warm body beneath the bedclothes, the warmer for the wet fall without, thinking if she turned and heard the dripping eaves that the winter was at last come.

Cold till doom!

The storm has spread.

A river is each furrow on the slope,

Each ford is a full pool

Each lake is a great tidal sea,

Each pool is a great lake,

Horses cannot cross the ford,

Nor two feet

The fish of Ireland are wandering,

*There is no strand upon which the
waves do not pound*

Not a town is in the land,

Not a bell, not a crane's whining cry

*The wolves in the wood of Cuan cannot
rest,*

They cannot sleep in their lair.

Even the little wren cannot shelter

In her tiny nest on the side of Lon

Keen wind and cold ice

*Have burst upon the little world of
birds.*

The blackbird cannot shelter its side

In the wood of Cuan

Cosy was our pot upon the nook,

*In the crazy hut on the slope of Lon:
The snow has crushed the wood,
And toilsome is the climb to Ben-bo
The ancient bird of Glenn Rye
Is grieved by the cold wind:
Her misery and her pain are great,
The ice will get into her throat
From flock and from down to rise
Were folly for thee ! Take it to heart.
Ice heaped on every ford,
Wherefore I say 'cold till doom'.*

Down below me in the valley I heard
an early cart; the morning wind, light

and bitter, sang occasionally in the key
of the flooded streams The dawn moved
along the rim of the mountains and as
I went down the hill I felt the new day
come up around me and life begin once
more its ancient, ceaseless gye.

TRỐN

SEAN O'FAOLAIN

HOÀNG HẢI THỦY dịch

Sean O'Faolain là một nhà văn Ái-nhĩ-Lan chưa quen biết nhiều với độc giả Việt Nam. Truyện ngắn Fugue trình bày trong số này, có lẽ là truyện đầu tiên của Sean O'Faolain được dịch sang tiếng Việt. Với một niềm yêu thương Tổ Quốc và biển, Sean O'Faolain đã nói lên trong truyện của mình những ưu tư, ước vọng của một thế hệ thanh niên yêu nước Ái-nhĩ-Lan, trên con đường chiến đấu giành quyền độc lập. Cùng lúc đó, Sean

O'Faolain cũng đã diễn tả được những ưu tư, những ước vọng của tất cả những người trẻ tuổi chiến đấu vì đất nước của mình trên toàn thế giới. Giữa hai trận chạm súng với quân thù đôi khi những nỗi ước vọng ấy chỉ là một cái giường để ngủ, và một người đàn bà.

Hiện Đại

Mây lên xa dần viền đỉnh núi bình minh trắng đục. Trong lúc cúi xuống để nhìn qua khung cửa sổ nhỏ, tôi khẽ bảo cho Rory biết rằng bên ngoài, trời tối đen như mực, còn tối hơn cả đêm khi vầng trăng tròn chưa mất trên nền trời. Nằm trong giường, Rory chống tay ngóc dậy, anh hỏi tôi có nghe tiếng gì từ dòng sông vắng lên không.

Bình minh ướt lạnh tràn đầy khắp nơi, làm mờ những góc cạnh của ngôi nhà gỗ dưới chân tôi, giăng trên những cọng rạ ẩm ướt trong vựa thóc, và như sương mù đêm hôm qua, hay trên dòng sông nước chảy bên phải tôi. Tôi có thể tưởng tượng như trông thấy những lượn sóng uốn khúc, chảy miết trong cái tranh tối tranh sáng, và chắc chắn, đã phủ ngập tất cả những phiến đá nhỏ mà chúng tôi hy vọng nhờ đó sẽ trốn thoát sang dãy núi bên kia.

Tôi lại khẽ nói cho Rory biết rằng tôi chỉ nghe thấy có tiếng nước rơi ào ào qua đập nước, Rory vùng dậy khỏi giường. Anh bực tức thốt ra một câu rửa xả dòng sông khốn nạn đã giữ chân hai tên quân du kích Ái Nhĩ Lan hèn hạ ở đây, để chờ bọn lính mũ đen đến nắm cổ lôi đi.

Trong lúc cúi mình bên khung cửa

sổ, hai bên chân không giày lạnh giá trên sàn gỗ, tôi khẽ rung mình nhớ lại đêm vừa qua. Chúng tôi rút lui khỏi Inchigella trên những con đường mòn, hai chúng tôi bị lạc trong một miền núi đá hiu quạnh có cái tên đáng sợ là Mả Đá, một miền rất khó đi qua trong ban ngày và không thể ai đi qua được trong đêm tối. Chúng tôi đã mò mẫm hết lên lại xuống mãi đến lúc tôi cảm thấy hai mi mắt sụp xuống, trong khi hai chân tôi đứng không còn vững nữa. Rory vốn là dân đồng ruộng, nên có vẻ không biết mệt là gì. Sương mù giăng như một làn lụa mỏng dưới ánh trăng, che mờ đồng vắng, làm ẩn hiện những lùm cây đen xa hàng cây số. Chúng tôi đi lên đi xuống mãi, sương mù trở nên dày đặc hơn khi chúng tôi bước chân vào một thung lũng lầy lội, gót giày của chúng tôi, như dính chặt vào những gốc rạ nằm ngổn ngang,

trái tim chúng tôi như bị bóp chặt lại vì sợ hãi. Chiều hôm đó, vào hồi xẩm tối, nghe một tiếng động khả nghi trong bụi cây tôi đã nổ một phát súng về phía đó trước khi nằm xẹp xuống. Nhưng Rory chửi thề và trợn mắt hỏi tôi bằng một giọng ngạc nhiên rằng phải chăng tôi có ý định dàn mặt trận để phản công bọn chúng. Sau đó, tôi không còn tâm trí để làm bất cứ một việc gì khác, ngoài việc tránh làm sao để khỏi bị chạm trán với quân địch và đi làm sao cho nhanh để có thể qua được dòng sông sang dãy núi bên Ballyvourney trước khi trời sáng. Thế là chúng tôi cứ mò mẫm theo nhau đi, mỗi tiếng động tự nhiên của đêm tối vang lên lại là một lần chúng tôi dừng chân kinh sợ, tiếng chim vỗ cánh bay, tiếng chó sủa giống một: gâu, im một lát rồi lại: gâu. Nhiều người cho rằng không có gì cô đơn cho bằng tiếng chó sủa trong

đêm, nhưng với chúng tôi. không có hình ảnh nào cô đơn cho bằng một đốm lửa lờ mờ sáng nơi xa xa, một đốm lửa rất nhỏ trong lúc bóng tối bao trùm tất cả, trừ có vầng trăng trên nền trời. Đốm lửa nhỏ đó tượng trưng cho bạn hữu, cho một bếp lửa ấm, cho những lời khuyên lớn, cho an ủi – nhưng đối với chúng tôi trong lúc bơ vơ, lạc lõng ấy nó chỉ là một nỗi sợ hãi không bao giờ chấm dứt, và có thể là một viên đạn nằm yên trong đầu, trước khi trời hừng sáng.

Chỉ có một lần trong lúc đang ngồi nghỉ, Rory cúi kính quên cả giữ gìn, anh liền quệt một que diêm để châm điếu thuốc lá úp trong lòng hai bàn tay. Tôi nằm dài trên cỏ ướt – Trời ơi, được ngủ ở đây một vài giờ đồng hồ thì sung sướng biết là chừng nào – và cố giữ cho khỏi ngủ thiếp đi bằng cách nhìn lên trời

thuốc lá đỏ trong lòng hàn tay của Rory, mỗi khi anh đưa tay lên môi. Chỉ còn vài đêm nữa là trăng sẽ tròn, tôi tưởng như đó là bộ mặt tròn xoe của một chị con gái ranh mãnh đang nhìn chúng tôi cười chế nhạo, mảnh trăng khuyết giống như một chiếc mũ bông chụp bên cạnh đầu nàng. Mặc chuyện muốn ra sao thì ra, Rory khẽ nói: một mạng chống hai mươi mạng, chúng mình đánh lại làm sao được chúng.

Rory kéo tôi đứng dậy, chúng tôi lại theo nhau đi. Tôi chửi hấn ta là dân nhà quê mà cũng bị lạc đường ngay trong địa phương của hấn, còn hấn, hấn chửi tôi là một tên ốm yếu ở thành lần mò về miền núi non này mà làm gì. Khi nghe rõ tiếng bò rống trong thung lũng dưới chân, chúng tôi lao đầu chạy xuống những cái dốc trơn tuột, dòng sông

kia chắc đã cắt xẻ những rãnh dốc đó từ hàng bao nhiêu thế kỷ: bóng cây nặng trĩu hiện lên nền trời, rồi bóng căn nhà nằm dưới hàng cây. Rory nhận ra đó là nhà của lão Dan-Jamesy, chúng tôi vội vã đập cửa bằng báng súng, chỉ còn nôn nao vì sắp được ăn, sắp được ngủ, sắp được có người nói chuyện. Từ cánh cửa sổ trên lầu, nàng nhìn xuống hỏi chúng tôi muốn gì, Rory xưng tên. Đã quen thuộc với những chuyện như thế này rồi, và thương hại chúng tôi nữa, nàng vội đi xuống mở cửa. Nàng đi chân không, mái tóc xõa dài trên vai, tấm áo choàng đen chưa gài hết khuy trên làn ngực trắng, tay nàng cầm một ngọn nến, gió lùa ánh lửa lung linh nhảy múa.

✱

Rory mặc quần áo, tôi đứng lặng ngắm dãy núi xanh đã hiện rõ bên kia sông. Tôi theo Rory xuống dưới nhà ăn một chút gì trước khi lên đường, bà cụ già và một đứa nhỏ ngồi quanh chiếc bàn gỗ, đôi mắt thẳng nhỏ sáng lên, mở rộng vì tò mò, đôi mắt yếu của bà lão tràn niềm lo ngại vì sự có mặt của hai chúng tôi, bà sợ cho con trai, cho cháu bà. Người thiếu phụ mở cửa cho chúng tôi đêm qua đứng như một pho tượng trước bếp lửa, hai cánh tay trắng để trần đến khuỷu, và – với một cử chỉ kỳ dị – một tay nàng đặt trên đỉnh đầu, như muốn ép mái tóc nàng xẹp xuống như một chiếc mũ nhung sáng ngời ánh lửa. Nàng mỉm cười với tôi khi tôi vừa bước vào, nhưng tôi bối rối quá nên không cười đáp lại. Rory hỏi nàng nhiều câu về bọn đi bao vây và bọn bị bao vây, nhìn thẳng vào khuôn mặt thô lỗ của anh ta, nàng trả

lời rằng trước đây độ một giờ đồng hồ, vừa có vài chiếc xe cam-nhông chở đầy lính chạy qua ngoài đường cái, khi Rory hỏi nàng về chuyện qua sông, nàng cho biết là nước đã dâng nên ngập hết những phiến đá không thể nào qua được.

Nàng cúi xuống cầm ấm trà, một tay nàng áp vào đùi trong lúc nàng rót trà. Ngay sau giây phút đó, tôi đã nhớ lại đôi mắt của nàng, khi nàng vừa nhìn tôi vừa khẽ cúi rót cho tôi một chén trà đầy. Cùng lúc nhớ lại như thế, tôi có cái cảm giác giống y như cái cảm giác của đêm vừa qua lúc tôi nhìn thấy cánh cửa sổ nhỏ lấp lánh ánh sáng trong cái thung lũng vắng vẻ, tối tăm, tràn đầy ánh trăng và sương mù. Đặt lại ấm trà vào giữa bàn, nàng đến ngồi gần đĩa nhỏ và đặt một tay lên đùi thẳng bé, nàng nói với nó:

– Chỗ củi Tom đem về tối qua đốt không có được.

– Khói nhiều quá.

– Bây giờ, chịu khó đi kiếm một bó khác, nhé Jamesy, nhé...?

Đứa bé chỉ nhìn chúng tôi ngồi ăn, nó gật đầu nhưng vẫn không chịu rời khỏi ghế. Bà cụ gắt:

– Đừng bảo nó, nó không biết gì đâu...

Với những bước đi mềm mại, nàng ra khỏi phòng. Chúng tôi sửa soạn lên đường, tuy vẫn đề phòng, nhưng không còn lo sợ nhiều bằng trong bóng tối đêm qua. Tôi ra đứng gần cửa, nhìn xem trời có mưa không. Trước mặt tôi là lối đi vòng, còn đây bóng tối dẫn xuống chuồng bò, mưa rơi nhẹ trên mái rơm. Nàng hiện ra

trên lối đi vòng. tay ôm một bó củi, mát ngược lên nhìn tôi và một lần nữa nàng mỉm cười rồi nàng tiến đến gần, tấm vải choàng màu xanh được kéo lên mái tóc để che mưa – Nụ cười của nàng làm tôi khổ sở, Rory và ông cụ già trong nhà đưa nhau xuống chuồng bò, vừa đi vừa cãi nhau về chuyện Rory cần một con ngựa để đưa chúng tôi qua sông. Tôi đi theo họ, và sau cùng, chúng tôi đến bên dòng sông sóng cuộn điên cuồng trên những tảng đá ngầm.

Tôi ngồi sau người bạn già trên con ngựa trắng, ôm chặt lấy lưng anh, mắt chăm chú nhìn xuống dòng nước cuộn sóng sau những vó ngựa ngập ngừng. Tôi thấy những giọt nước bắn tung lên, lóe ánh mặt trời rồi rơi đập vào gối ngựa – Cùng lúc ấy, tôi còn nhìn thấy người đàn bà trẻ tuổi đứng trong gió đêm, và

đôi mắt của nàng nhìn tôi hai lần, ba lần buổi sáng hôm nay. Tôi khao khát được ngừng phiêu bạt, tôi thèm hương hoa, có ánh sáng, có mùi đàn bà và những vuốt ve, mơn trớn của đàn bà – Nàng đã nhìn tôi, như giữa tôi và nàng có một mối tình thâm kín: chưa chắc đã có được một người đàn bà trong số mười ngàn đàn bà nhìn một người đàn ông nào như thế, mới hôm qua, tôi chưa được gặp một người đàn bà nào nhìn tôi như nàng, đến bây giờ, khi phố vàng óng ánh chiều, khi ánh nắng vừa tắt trên những mái nhà cao nhất, khi ngày gần tàn, khi những lối đi mờ bụi trắng: khi đàn ông tỉnh cơn uể oải của ngày dài, như sống lại để tính chuyện yêu đương, đến những bóng tối, bao bọc tình yêu, và đi lang thang từ đô thị về những miền cỏ tối.

✱

Con đường uốn khúc chạy về phía đông, giữa những tảng đá lớn chỉ có những cột dây thép nhô lên báo cho chúng tôi biết vị trí của con đường. Khúc quanh vắng ngắt và im lìm không một tiếng động, chúng tôi ôm súng cầm đầu chạy qua. Đột nhiên tôi nghe tiếng Rory kêu có một chiếc xe nhà binh đang tiến tới. Tim đập liên hồi, chúng tôi ra sức chạy rồi đâm nhào xuống những bụi cỏ ướt, cuống cuống bò đi như những con vật không có chân và quay đầu nhìn lại phía đường. Tiếng đạn réo trên đầu, tôi nhìn loáng thoáng thấy hai bóng áo kaki nhấp nhô sau một tảng đá, tôi ghì súng bắn trả lại chúng như điên dại cho đến lúc ổ súng của tôi bị hóc, tôi bò thụt lùi và tụt xuống một rãnh nước khá sâu, rồi tôi chạy... tôi chạy lao qua các bụi cây, nhảy

qua các tầng đá... từ trước đến nay, chưa bao giờ tôi chạy nhanh đến thế, mãi đến lúc tôi ngã sấp xuống đất, phổi nóng ran vì nghẹn thở, tim đập như muốn làm nổ tung lồng ngực để nhảy ra ngoài. Tiếng đạn vẫn gào trên đầu tôi, có cả tiếng đạn phập vào lòng đất.

San cùng chúng cũng ngừng bắn, tim chúng tôi trở lại nhịp đập bình thường khi chúng tôi tiến vào một khu rừng thấp đầy lau sậy, đá xám nằm giữa những thân cây, bông lau uốn mình theo gió reo xào xạc. Chúng tôi nằm trong rừng thật lâu, nghe tiếng trầm của suối chảy, nghe tiếng lá rụng, và thỉnh thoảng lắng nghe tiếng xe nhà binh chạy trên con đường cái ngoài kia.

Bị kích thích bởi sự nguy hiểm và nét đẹp vô biên của khu rừng trầm lặng, của dòng suối sau lưng, của những ngọn

cây lá uốn quanh mình, tôi lại bắt đầu nhớ tới người đàn bà trong tấm áo đen đêm qua, người đã biết rằng có tôi đang sống, như những người mà nàng đã gặp ở nhà thờ, ở những chợ phiên. Lúc nào tôi cũng chỉ nhớ cái hình ảnh khi tay nàng cầm ngọn nến lung linh hiện ra với chúng tôi trong đêm tối và vạt áo đen đè nặng lên làn da trắng của nàng lúc nàng dẫn chúng tôi vào bếp lửa...

Bóng chiều ngả dần trên những ngọn núi nâu hồng. Vừa quay mặt bước đi dòng suối trắng đã ngả màu chì xám trên những lưng đá lạnh. Gió theo mây bốc lên từ những thung lũng xa, đe dọa một đêm đêm bão tố. Chúng tôi rảo bước đi, chỉ còn mong cho chóng gặp một căn nhà nào đó để được ngồi bên bếp lửa, trong lúc mưa rơi lạnh lẽo ngoài trời.

Chúng tôi vẫn đi lẫn bên những con đường mòn, nhưng không còn sợ mấy nữa vì đã đi xa quân địch nhiều rồi. Sau cùng, trên một lưng đồi giữa luồng gió cuốn chúng tôi gặp một căn nhà hẻo lánh vừa là trạm Bưu-cục vừa là tiệm tạp hóa, ở đó, chúng tôi mệt mỏi ngã lưng bên bếp lửa hồng.

Ở đây trời lạnh và có gió nhiều. Vài cây lim trơ trọi bên ngoài uốn mình trong gió cuốn, lá bay như mây tan trên trời, Rory ở lại ngủ đêm ở đây, còn tôi vẫn phải tiếp tục lên đường. Tôi bình tĩnh ngồi chờ chiếc xe ngựa đến chỗ tôi đi, đi vài chục cây số xa hơn nữa, đến một nơi nào tôi được ăn được ngủ. Sau nhà, Rory cùng ông chủ nhà và đứa con gái nhỏ của ông đứng bên chiếc xe. Họ đang thì thầm bàn tán với nhau những gì, tôi nghe không rõ. Tôi lấy mũi súng

gạt tro trong bếp cho lửa cháy to mỗi lúc gần tàn.

Đêm nay tuy trời nổi gió to nhưng chắc chắn sẽ có cơn mưa lớn. Vừa nghĩ thế tôi lại nhớ ngay đến người thiếu phụ đêm qua, nhưng nàng đã đi xa vào dĩ vãng mất rồi, và chỉ vài ngày nữa nàng sẽ hoàn toàn đi ra khỏi tâm trí tôi. Tôi sẽ chỉ còn nhớ đến nàng mai sau, ở một chỗ nào, trong một lúc nào đó đột nhiên tôi nhớ đến cuộc gặp gỡ ngày xưa. Không biết có bao giờ nàng hỏi thăm tôi khi nàng gặp một người du kích nào chẳng, có thể nàng sẽ gọi tôi là một gã hiền lành, có khi bằng một danh từ thân mật hơn thế nữa. Ngày xưa mẹ nàng cũng đã từng bế nàng trong vòng tay, đứng bên một khung cửa như khung cửa này. Có lẽ nàng đã đứng ở đó để chào tiễn những cặp khách cuối cùng đến ăn cưới nàng ra về, nhìn

lên trời đêm với người chồng trẻ tuổi và cảm thấy trời sắp mưa to, nàng đã khép cửa, khóa cửa theo chồng trở vào ngôi bên bếp lửa. Khi những giọt mưa nặng hạt đầu tiên rớt trên mái rạ và khi gió rào rào thổi uốn cây lim cổ thụ bên ngoài, chồng nàng đã kéo nàng vào lòng, nàng nghe thanh xuân đi qua cuộc đời tuổi trẻ mất dần mãi mãi, nàng đã úp mặt khóc trong bóng tối, rồi sau đó lại cười vì nỗi buồn vô lý của mình.

Đứa bé gái đi cùng xe với tôi, trên một khoảng đường ngắn, chúng tôi leo lên ngồi sau xe, những tiếng chào tiễn biệt vang lên đối đáp nhau khi chiếc xe lộc cộc tiến ra con đường đá trắng. Bóng đêm và yên lặng phủ rộng lên ba chúng tôi. Tôi ngả lưng nằm trên nệm cỏ rải ở sàn xe, yên nghe tiếng bão lên dần nơi cuối trời. Xe đi về phía mây vần vũ.

Lưng rung theo nhịp xe, tâm trí tôi tha hồ lang thang. Tôi tưởng tượng ra chiếc giường mà đáng lẽ đêm nay tôi được ngủ. Tôi đã ngủ trong nhiều kiểu giường khác nhau quá rồi, nên tôi bất cần giường xấu tốt, cũ mới hay to nhỏ, nhưng nếu cho tôi lựa chọn, chắc tôi sẽ chọn một kiểu giường thích hợp nhất với những đêm mưa bão. Đó là kiểu giường tân hôn của nhiều cặp vợ chồng quê, làm bằng gỗ mộc, ba bề có thành cao bên trên có nóc, kín như một cái tổ ong. Mặc cho bão tố thét gào. tôi bất cần, mặc cho mưa rơi ngập lá đầy sân, mặc cho cửa sổ bật tung, tôi sẽ ngủ một mạch suốt đêm và chỉ bừng mắt dậy khi trời bình minh đã gió êm, mây tanh. Tôi đang thèm ngủ và thèm ăn, nếu được ngả lưng trong một chiếc giường như thế chắc tôi sẽ nằm yên giây lát để suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong ngày, về cái chết và sự sống, về

tôi, về những cuộc gặp gỡ không có mục đích ở trong đời. Rồi giấc ngủ âm thầm đến chụp lấy tôi.

Sau cùng, cửa sổ sáng trôi đến tầm mắt tôi, đóng trong khung gỗ hình Thập-tự-giá. Tôi bước trên lối hẹp dẫn vào nhà, cánh cửa sổ khuất đi. Tôi tưởng tượng đến lửa ấm, đến một tấm khăn trải bàn trắng và một món ăn ngon hơn là bánh khô. Tôi nhắc then cửa nhìn vào nhà: một người đàn bà trẻ tuổi đang đứng quay lưng lại phía tôi, nàng co người lại trong một dáng điệu ngạc nhiên khi tay tôi vừa chạm vào cánh cửa, và, nghe tiếng tôi nói, nàng quay lại giơ tay lên vuốt tóc, mỉm cười mới tôi vào nhà: đó là người thiếu phụ đêm qua.

– Cả nhà có ai thức không ạ?

Trước sự vắng lặng của bếp lửa, tôi hỏi nàng bằng một giọng run run.

– Chẳng còn ma nào thức cả. Nàng lại mỉm cười nhìn tôi.

– Yên lắm nhỉ?

Tôi nhìn quanh căn phòng bếp ngăn nắp rồi nhìn đến làn da trắng của nàng như một anh con trai mới lớn.

– Yên lắm chứ!

Nàng đáp. Tôi hỏi nàng nhà có còn chỗ trống cho tôi ngủ nhờ chẳng, nàng vui vẻ trả lời có.

– Có còn gì ăn không ạ?

– Có chứ, anh chịu khó chờ tôi một lát.

Tôi muốn hỏi nàng đã làm cách nào để di chuyển nhanh hơn tôi từ dãy núi bên kia qua bên này. Nhưng tôi chỉ lẳng lẳng đến dựa súng, bỏ áo mưa và ba-lô vào một góc phòng. Nàng đi về phía cuối nhà bếp, có tiếng nước chảy, tiếng hai bàn tay vẩy nước. Khi nàng trở lại, vừa đi vừa lau hai tay vào tấm khăn, tôi thấy những ngón tay nàng hồng lên. Nàng cúi xuống cời than trong lò sưởi, người nàng thon hình vòng cung, một bên ngực áp trên đầu gối. Tôi trông thấy rõ những nếp nhăn nhỏ hai bên mép nàng – nếp cười, hẳn thế?

– Ông bà già đã đi ngủ cả

– Dạ. Nàng đáp, tôi thấy giọng nàng hơi run.

– Còn những người kia đâu?

– Chẳng còn ai ở nhà hết, em Tom tôi đã đi Kerry.

Tôi ngả lưng trên ghế, lửa reo bập bùng trong lò.

– Chắc cô sống một mình ở đây buồn lắm nhỉ?

– Tôi đã quen đi rồi.

Nàng đáp, những ngón tay hồng của nàng vuốt nhẹ trên mái tóc: tóc nàng trông êm mượt biết là chừng nào. Nàng đứng dậy mở chiếc tủ gỗ lấy tấm khăn trải lên bàn trước mặt tôi rồi đem ra một bình sữa, đĩa, chén, lọ đường, hũ mứt.

– Cô sống ở đây?

– Dạ.

– Không phải lúc nào ở đây cũng buồn như thế này chứ nhỉ?

– Dạ buồn, ở đây lúc nào cũng buồn.

– Nhưng cũng không đến nỗi buồn lắm. Tôi chắc tôi có thể sống ở đây được, nào đồi, nào núi, thung lũng êm xanh.

Nàng đứng lại gần tôi, làn môi nàng bặm lại:

– Chỉ sống ít lâu anh chán ngay với đồi, với núi. Kinh thành mới là nơi tôi thích ở – ở đấy có người đông, có thể tháo, có những người học thức, ở thành người ta muốn làm gì cũng có thể được.

Gió lùa vào ống lò sưởi, thổi lại một chút khói vào trong bếp. Chúng tôi ngồi yên lặng, rồi nàng rót cho tôi một ly trà nóng, tôi cắt bánh phết bơ, xiên thịt ăn ngẫu nhiên. Nàng ngồi trước lò sưởi, tôi hỏi tại sao nàng lại không thích sống ở địa phương này. Nàng không đáp chỉ

đăm đăm nhìn tôi. Tôi gặng hỏi, nàng đáp:

– Vì trại này nghèo nàn địa thế lại cao quá. Đất ở đây cũng ít mầu. Thung lũng dưới kia có vẻ giống như ở miền Bắc.

Một giọt mưa nặng rơi xèo trong lò lửa – bão đã lên, gió đang gào bên ngoài. Một luồng gió khác thổi mạnh vào lò lửa, khói bốc tro tàn bay mù lên cuốn vào chỗ nàng ngồi. Nàng vội quay mình đi, tay nàng vịn lên gối tôi cho khỏi ngã.

– Em... em, tôi nói.

Đôi lông mày của nàng nhích lên, và nàng mỉm cười. Tôi cầm lấy bàn tay mềm ấm của nàng, nhớ lại cả một ngày dài tôi vừa mới sống, những nguy hiểm trước con bão tố, chiếc xe ngựa cộc cạch

đi trong đêm ướt, biển tối bao la bên ngoài cánh cửa. Tôi còn có thể chịu đựng được bao nhiêu ngày như vậy nữa, trước khi tôi phát điên lên. Nhìn vào đôi mắt hiền của nàng, lên mái tóc êm của nàng, mắt tôi buông xuống những miền bóng tối đầu tiên trên ngực nàng, nàng biết tôi nhìn nên cũng cúi xuống nhìn bộ ngực ấm áp của nàng, rồi lại ngược lên nhìn tôi mỉm cười. Tôi ngồi sát lại gần nàng và thấy rõ chiếc răng khểnh của nàng hiện nơi góc miệng. Không có lời gì để nói, tôi ngồi yên quàng tay ra ôm vai nàng, bên bếp lửa. Tôi cúi xuống để hôn nàng...

Bỗng... cánh cửa bật tung. Đứa bé gái đi chung xe với tôi hốt hoảng chạy đến dục tôi chạy đi, chạy đi, Rory đã bị bắn chết, chúng đang tiến lên miền Tây tìm tôi. Tôi vội vớ lấy súng, lấy ba-lô, lao đầu chạy ra cửa, lao đầu chạy mãi trong biển

tối, không biết là chạy đi đâu chỉ biết là chạy thật xa những ánh đèn pha chiếu lên từ phía Bắc.

Kinh sợ vì cái chết của Rory, cái chết mà tôi biết chắc là nhiều đau đớn, gặp căn nhà nào tôi cũng tưởng tượng là trong đó nắp đầy bọn khát máu, bọn giết người không ghê tay, bọn thích hành hạ người khác. Những hình ảnh do tôi tưởng tượng và những chuyện mà tôi đã được nghe thúc đẩy tôi chạy như bay trong đêm tối. Suốt đêm đó, tôi đắm trong mưa lạnh, không gặp cả một thân cây có lá để nép nhờ; khoảng quá nửa đêm ấy, thấy một khung cửa sổ còn ánh sáng tôi vội quay lại chạy thật xa. Vầng sáng ấy ám ảnh tôi, giày vò tôi, như gió mát vẫn ám ảnh và giày vò những kẻ trong hỏa ngục. Sau cùng, tôi đến một căn nhà cô đơn đổ nát trên thành núi, chỉ còn ba bức tường chơ

vơ, tôi ngồi nép vào góc tường, mưa từ trên cao tràn xuống người tôi theo lưng tường ướt. Tôi cô đơn như một sinh vật cuối cùng đã lên tới mồm núi tận cùng của trái đất, chỉ còn nằm đợi cơn hồng thủy tràn lên đến cổ. Vậy mà ở dưới kia, có bao nhiêu kẻ vẫn nằm ngủ yên trong những chiếc giường êm, người thiếu phụ áo đen của tôi chắc đang cuốn tròn tấm thân ấm áp của nàng trong những chiếc mền len, giường ấm thế chắc đâu nàng đã nghe thấy những tiếng mưa rơi, chắc đâu nàng đã biết rằng mùa đông đã tới.

HOÀNG HẢI THỦY

TRỐN

Ban Tuyển đọc
Thư viện Tiểu Lùn

Những đám mây từ từ tan khỏi sườn núi và rìa bình minh lộ ra. Khi tôi cúi thấp người nhìn qua khung cửa sổ nhỏ trên gác mái, tôi thì thầm với Rory rằng trời vẫn còn tối đen; và quả thực trời tối hơn nhiều so với đêm trước khi chúng tôi có trăng tròn trên bầu trời. Rory chống khuỷu tay ngồi dậy trên giường và hỏi tôi có nghe thấy gì từ bên kia sông không.

Hơi ẩm của bình minh có mặt ở khắp nơi. Nó làm mềm đi mặt tường vôi của nhà phụ bên dưới tôi, nó đọng trên đồng cỏ khô ướn sũng trong chuồng và, như sương mù và hơi nước đêm qua dưới ánh trăng rực rỡ, nó trôi nổi trên dòng sông đang gầm réo bên phải tôi. Tôi có thể tưởng tượng dòng chảy đang đi theo những lối lạ kỳ trong cơn lũ của nó, ào ạt chảy trong thứ không phải bình minh, không phải ban ngày, cũng không phải bóng tối này, xuyên qua tất cả những cây tổng quán sủi, những cây sậy và lau lách, và không còn nghi ngờ gì, đã phủ kín những tảng đá bước chân mà chúng tôi hy vọng sẽ cho chúng tôi lối thoát đến những ngọn núi phía xa.

Vì vậy, tôi thì thầm với Rory rằng tôi chỉ có thể nghe thấy tiếng nước đổ trên các đập nước, và hấn nhào ra khỏi

giường, nguyên rửa dòng sông chó chết đang giữ chúng tôi lại đây để bị lũ lính Anh (Tans) bắn bỏ như hai con chó cái Ireland.

Khi tôi đứng nhìn, chân trần trên sàn gỗ, tôi rung mình nhớ lại đêm qua. Chúng tôi rút lui từ Inchigeela bằng những con đường sau lưng và hai chúng tôi đã lạc vào vùng đất cằn cỗi và đá gọi là The Rough, một nơi khó khăn vào ban ngày và gần như không thể đi qua vào ban đêm. Chúng tôi đã đi lên rồi xuống, lên rồi xuống cho đến khi tôi cảm thấy mắt mình dúi lại khi lão đảo bước đi, và hầu như không còn sức để đẩy lại dây đạn khi nó trượt quanh khuỷu tay. Rory, một gã nhà quê, dường như không biết mệt, nhưng áo sơ mi của tôi dính vào lưng vì mồ hôi lạnh. Sương mù nằm như tấm chăn trắng dưới ánh trăng, phủ lên

vùng quê, và những bóng đen dài hàng dặm, rộng hàng dặm trải dài khắp vùng đất. Chúng tôi đi lên rồi xuống, sương mù càng dày đặc khi chúng tôi lao đảo vào những thung lũng lầy lội, bàn chân bị bõm trong lớp đất than bùn ướt sũng, và nỗi sợ hãi luẩn quẩn quanh trái tim chúng tôi. Trước đó, vào buổi tối trước khi màn đêm buông xuống, tôi đã nghe thấy tiếng động phía trước trong hốc núi, và đã lên đạn vào khoang súng và nằm sấp xuống, nhưng Rory chửi rửa tôi và hỏi tôi với vẻ kinh ngạc liệu tôi có định chiến đấu với chúng không. Sau đó, tôi chẳng còn can đảm để làm gì khác ngoài việc tránh xa nguy cơ đụng độ, vượt qua con sông và con đường chính trước bình minh, và tiến lên vùng núi cao hơn ở Ballyvourney phía xa. Vì vậy, chúng tôi cầm cổ bước đi và mọi âm thanh tự nhiên ban đêm đều làm chúng tôi khiếp sợ, tiếng chim kêu,

tiếng chó sủa với âm tiết kép, gâu-gâu, rồi im lặng, gâu-gâu, và cứ như thế hết lần này đến lần khác suốt cả đêm dài từ sườn núi này hay sườn núi khác. Người ta nói thú cô đơn nhất là tiếng chó sủa ban đêm, nhưng với chúng tôi, cảnh tượng cô đơn nhất là ánh lấp lánh lẻ tẻ của một ngọn đèn, cách xa hàng dặm, một chấm sáng và phần còn lại của vùng đất chìm trong bóng tối, ngoại trừ mặt trăng trên bầu trời. Ánh sáng nhỏ nhoi đó có nghĩa là bạn bè, một bếp lửa, những lời khuyên, an ủi - nhưng với chúng tôi chỉ có sự bí bõm và bước đi dường như không bao giờ kết thúc, và có lẽ một viên đạn vào đầu trước buổi sáng.

Chỉ một lần chúng tôi nghỉ ngơi khi Rory mất kiên nhẫn và ném sự thận trọng vào gió để châm một điếu thuốc trong lòng bàn tay.. Tôi nằm dài trên

rêu ướt sũng – Chúa ơi, thật thoải mái biết bao nếu được ngủ ở đó một hoặc hai giờ – và cố gắng tỉnh táo bằng cách nhìn ánh sáng đỏ lóe lên trong lòng bàn tay hắc mỗi khi Rory hút một hơi mới. Mặt trăng chỉ còn vài đêm nữa là tròn, và tôi nghĩ nó trông giống như một cô gái vui vẻ đang cười nhạo cả hai chúng tôi, và phần khuyết đi như một chiếc mũ bonnet nghiêng trên đầu béo mập của cô. Ma quỷ sẽ chăm lo cho đồng bọn của hắc, Rory đang nói, chết tiệt chúng, hai chống lại hai mươi, chúng ta không thể chiến đấu với chúng. Rory kéo tôi dậy và chúng tôi tiếp tục đi, và tôi chửi Rory vì không biết địa hình quê hương mình và hắc chửi tôi là thằng thành phố nhếch nhác không có việc gì ở đây trong núi. Rồi chúng tôi nghe thấy tiếng gia súc lội trong hồ lầy bên dưới, và chúng tôi cũng lao mình xuống một dốc đứng nơi dòng

sông hản đã đào đường qua nhiều thế kỷ trước: chúng tôi trượt và chạy xuống cho đến khi cảnh tượng tuyệt vời của những tán cây hiện ra lơ mờ chống lại bầu trời và khối tối của một ngôi nhà bên cạnh chúng. Rory nhận ra đó là nhà của Dan Jamesy và chúng tôi dùng báng súng đập cửa, chỉ mong được ngủ, được ăn, và được gặp bạn bè. Từ một cửa sổ trên cao, cô ấy gọi với chúng tôi và Rory nói tên mình. Quen với kiểu này, và thương hại chúng tôi, cô đi xuống, chân trần, mái tóc đen xõa xuống, một chiếc áo choàng đen trên vai chưa kéo hết qua bộ ngực trắng, ngọn nến trong tay bị gió thổi tắt điên cuồng.

Rory đã mặc quần áo trong khi tôi nhìn ra ngoài bức tường núi trước mặt, và vắt trang bị lên một vai, hản đi xuống để ăn chút gì đó trước khi chúng tôi đổi

mặt với con sông và con đường – cả hai giờ đều cách nửa dặm. Một lúc sau tôi theo hần và thấy bà già chủ nhà và một cậu bé ngồi trên ghế băng, đôi mắt cậu mở to vì thích thú, còn đôi mắt bà đầy lo lắng vì chúng tôi đang trong nhà bà, một mối nguy hiểm cho các con trai và chồng bà. Người phụ nữ trẻ đã mở cửa đêm qua đứng như bức tượng trước lò sưởi rộng, cánh tay sáng màu của cô trần đến khuỷu, và – một cử chỉ kỳ lạ – tay cô đặt trên đỉnh đầu như để giữ cho mái tóc được chải và búi sát quanh hộp sọ như một chiếc mũ nhung đen lấp lánh dưới ánh lửa. Cô mỉm cười với tôi khi tôi bước vào, nhưng tôi quá lo lắng để mỉm cười lại. Rory hỏi cô nhiều câu về các toán lính bao vây, và cô trả lời, nhìn xuống khuôn mặt đỏ au đầy vẻ sốt sắng của hần, rằng một vài chiếc xe tải đã đi qua cách đây một giờ, và khi hần hỏi về

con sông, cô nói rằng nước đã dâng cao qua các tảng đá và không thể vượt qua được. Cô cúi xuống với ấm trà, giữ một tay trên hông khi rót trà: trước khi hết giờ, tôi nhớ lại cách cô nhìn tôi khi cô rót cho tôi một tách đầy, và khi nhớ lại, tôi cảm thấy y hệt như khi tôi thấy, đêm qua, một ánh đèn cửa sổ lấp lánh kỳ lạ dẫn đầu một thung lũng hoang vắng đầy ánh trăng và sương mù. Cúi xuống lần nữa, cô đặt ấm trà lại và đi ngồi phía bên kia cậu bé, và đặt một tay lên đầu gối cậu, nói chuyện với cậu.

– Củi linh sam mà Tom mang về đêm qua chẳng cháy được.

– Lửa dở thật, Chúa phù hộ nó.

– Lấy một khúc gỗ tốt đi, Jamesy, được không? Được không?

Cậu bé chỉ nhìn chúng tôi, và nói, ‘Cháu sẽ lấy,’ nhưng cậu không nhúc nhích. Bà già cắt ngang một cách cẩu kỉnh:

– Wisha, Jamesy không thể đâu.

– Thật ra, Jamesy là một người đàn ông tuyệt vời, phải không, Jamesy? Tưởng tượng Jamesy không thể mang một khúc linh sam! Được không, Jamesy?

Nhưng Jamesy ngồi với đôi chân đung đưa, xem chúng tôi ăn và cô đứng dậy, bước những bước thoăn thoắt ra ngoài. Bà già khuấy ngọn lửa củi; một trong những người con trai cầm cây súng lục của tôi với sự tò mò dần dần, và một người khác mò mẫm trên gác xép thừng phía trên đầu Rory và trả lời rằng một chiếc xe tải khác đã đi qua. Chúng tôi chuẩn bị vượt sông và con đường,

cảnh giác, không sợ hãi như khi màn đêm bao quanh. Tôi ra cửa xem trời có mưa không, và đứng nhìn vào mái vòm tối của chuồng ngựa và những hốc tối dưới mái tranh - không nơi nào khác tôi có thể thấy hạt mưa rơi nhẹ nhàng, lặng lẽ. Khi tôi nhìn vào mái vòm tối, cô xuất hiện trong đó với một ôm cúi và ngẩng đầu về phía tôi và mỉm cười một lần nữa, rồi cô tiến đến, kéo tạp dề xanh qua đầu để che mưa. Nụ cười của cô làm tôi đau khổ. Rồi Rory và ông già chủ nhà bước ra và đi về phía chuồng ngựa, tranh cãi về một con ngựa để chở chúng tôi qua vùng nước lũ, và tôi đi theo họ, và cuối cùng chúng tôi đến nơi dòng sông đang cuộn cuộn chảy qua những tảng đá ngập nước.

Khi tôi ngồi phía sau ông già trên con ngựa cái trắng, ôm chặt lấy eo ông,

và cố gắng không nhìn vào dòng nước xoáy đang cuốn sỏi từ những móng guốc không vững, tôi nhìn thấy từ khước mắt những giọt nước bắn lên và lấp lánh trong nắng khi chúng rơi trở lại trên những đầu gối nháy nhót và làn nước nâu. Tôi thấy vào cùng một thời điểm người phụ nữ trẻ trong gió thổi mạnh của đêm, và ánh mắt của cô với tôi hai lần, ba lần sáng nay. Tôi khao khát một kết thúc cho cuộc sống lang thang này, khao khát điều tôi không dám nghĩ đến; nhưng trong đó có hương thơm và ánh sáng của hoa và hương thơm của người phụ nữ và những vuốt ve của cô. Cô đã nhìn tôi như thể giữa chúng tôi có một tình yêu bí mật nào đó: không một người phụ nữ nào trong mười nghìn người sẽ nhìn như thế với một người đàn ông trong ngàn ấy nghìn người, có lẽ không một lần trong cả đời anh ta, không bao giờ nhiều hơn một, tôi

đã nói một ngày trước, và giờ một người như thế đã nhìn vào mắt tôi và tôi lập tức nghĩ đến ánh sáng nhá nhem của những con phố thành phố khi mặt trời đã khuất sau những ngôi nhà cao nhất, khi ngày sắp tàn, và những con hẻm như hẻm núi ngập tràn trong hoàng hôn và những ánh đèn di chuyển chậm chạp: khi đàn ông tỉnh giấc khỏi giấc ngủ ban ngày và quay vào với chính mình nghĩ về tình yêu, và bóng tối nơi tình yêu hiện diện, và lang thang ra khỏi thành phố đến những cánh đồng tối.

Rory đã quên rằng mình không được nhìn xuống và hấn ngã nghiêng trên lưng ngựa, và khi đến bờ bên kia, hấn bắt đầu nói về sự ngu ngốc của mình và không ngừng quay lại chuyện đó suốt cả ngày. Hấn nhìn xuống, anh thấy đấy, hấn nhìn xuống dòng nước lũ, hấn quên mất,

trời ạ, hắn nhìn xuống, và, lạy Chúa, nếu hắn không nhìn, nhưng hắn nhìn vào nước, hắn biết mình không nên - chẳng phải chính tôi đã bảo anh đừng nhìn vào dòng lũ sao, nhưng chuyện gì xảy ra thì tôi nhìn xuống. Và, trời ạ! Khi tôi làm thế... Để có sự yên tĩnh cho những suy nghĩ của riêng mình, tôi nói với hắn rằng đêm qua hắn có ít chuyện để nói; nhưng hắn không để ý đến lời chế nhạo của tôi, và tiếp tục lảm nhảm, vui vẻ vì buổi sáng và bất chấp dăm đường cuối cùng giữa chúng tôi và chân núi. Hắn là một gã hơi bụng bự, miệng như một vết nứt trên củ khoai tây, chiếc mũ phồng lên bởi một vành mây giống hệt một cái đĩa trên đỉnh đầu. Hắn đã gắn một bức tranh nhỏ màu của Đức Trinh Nữ Maria lên trước chiếc mũ kỳ lạ của mình, và khi có hứng, lời nói của hắn tuôn ra không ngừng, chẳng giống chút nào với

dòng chảy trình nguyên. Hôm qua hăn đã chửi rửa tôi thế nào khi hăn nhìn thấy quân địch, và tôi hoàn toàn không thể nhìn thấy những hình người nhỏ bé màu kaki bên dưới chúng tôi trên những sườn dốc thấp hơn!

– Anh có thấy chúng không? Hăn hét lên với trọng âm đều nhau trên mỗi từ theo kiểu phương ngữ của hăn. – Chúa ơi, anh không thấy chúng sao? Hăn gào lên trong cơn thịnh nộ, nói như thể nó được đánh vần thành hai âm tiết, Chirist – Anh sẽ nhìn chúng chứ, Chúa ơi, anh sẽ nhìn chúng khi tôi bảo anh chứ?

Tôi từng ngạc nhiên về tình cảm của hăn dành cho tôi bất chấp những thất bại như vậy. Trong tâm trạng tốt hơn bây giờ, hăn liền thoảng trong khi chúng tôi tiến lên chống lại cơn gió mạnh và một nơi đồi núi. Cuối cùng chúng tôi nghe

thấy tiếng gõ liên hồi của động cơ máy đập lúa trên đỉnh núi trọc trước mặt, và chúng tôi tiến đến đó. Ở trên này gió như một cơn bão, và nó thổi vỏ trấu khắp bầu trời như tuyết vàng bị gió cuốn đi. Đầu tiên là mái ngói xám xanh, rồi những bức tường trắng của ngôi nhà, đồng ngò vàng, những bức tường đá bao quanh các cánh đồng, và cuối cùng là động cơ nhỏ màu đen nháy như ấm nước trên bếp lò, trong khi suốt thời gian đó những người đàn ông vung tay qua lại trong lao động: chẳng mấy chốc chúng tôi đã ở giữa họ, kể cho nhóm này đến nhóm khác nghe về những cuộc phiêu lưu đêm qua và ban ngày. Rory lảm nhảm giữa những hơi thở hỗn hển sau khi leo núi, kể về con ngựa và làm sao tôi không thể nhìn thấy những hình người xám xịt khi họ vây quanh chúng tôi tối hôm trước. Từ nơi chúng tôi đứng, The Rough trông như

một đồng bằng phẳng và những ngọn núi xa xôi như những kẻ gù lưng xếp hàng. Tôi nhìn toàn bộ vùng quê thay đổi với những cái bóng của những đám mây đang bay, lắng nghe động cơ, với tiếng gõ hai âm tiết, không ngừng nghỉ từ sáng, và tiếng kêu của gió, và Rory hét lên trên tất cả.

– Con ngựa cái chết tiệt ở giữa sông, tôi không quen với ngựa, anh biết đấy, một người quen với ngựa sẽ không bận tâm, nhưng tôi không quen với chúng và tôi chưa bao giờ quen, và tôi đã làm gì và con ngựa cái chết tiệt ở giữa sông, tôi đã làm gì, tôi đã làm gì? Điều tôi đã làm! Tôi nên làm gì, tôi hỏi anh, ngoài việc nhìn xuống dòng lũ, thế là tôi nhìn xuống dòng lũ. Tôi nhìn xuống và nếu không phải vì thằng bé kia kịp nắm lấy tôi thì tôi đã rơi xuống rồi. Trời ạ, đúng

thế. Đúng thế! Giá như tôi đừng nhìn xuống dòng lũ, anh thấy đấy, nhưng tôi nhìn xuống, và lạ Chúa!

Ở đây Rory bắt đầu run lên vì phấn khích, quá xúc động để nói nên lời.

Vỏ trấu luôn bị gió cuốn đi, và thỉnh thoảng ai đó sẽ ngược nhìn và nhìn quanh bầu trời và nói với người mà đồng rơm của họ đang được đập theo kiểu cộng đồng của vùng núi:

– Có lẽ trời sẽ tạnh.

Người kia sẽ ngược nhìn và nhìn quanh và nói:

– Có lẽ vậy. Có thể lắm. Gió mạnh đấy.

Rồi họ lại bắt tay vào việc, dùng cây xiên và quăng những bó lúa đã đập, và

cuối cùng chúng tôi di chuyển xuống con đường.

Con đường ngoằn ngoèo về phía đông sau những tảng đá, và không có gì ngoài những ngọn cột điện báo cho thấy nó chạy về đâu sau đó. Nó trống trải và vắng vẻ, vì vậy chúng tôi chạy đến đó, băng qua nó, và chỉ một lát sau Rory đã hét lên rằng một chiếc xe tải đang đến quanh khúc cua. Tim đập thình thịch, chúng tôi tăng gấp đôi tốc độ và nằm sấp xuống rêu, quần quai như những sinh vật không chân để đối mặt với con đường. Chỉ một lúc sau, những phát súng bắt đầu rít lên trên đầu chúng tôi, và tôi thấy hai hình người vụng về đang bắn vào chúng tôi khi họ chạy: tôi bắn trả điên cuồng cho đến khi khóa nòng súng của tôi kẹt lại, và rồi lăn vào một hốc đá mà nhờ vận may chiến tranh nằm phía sau tôi: sau

đó tôi chạy qua nơi đá gập ghềnh, qua vùng dương xỉ và vùng lầy, điên cuồng hơn bao giờ hết trong đời, và chạy một quãng dài đến nỗi khi cuối cùng tôi ngã gục xuống đất, hơi thở của tôi đau đớn ra vào và tim tôi đập vào sườn như một thứ đang cố rời khỏi cơ thể tôi. Tôi vẫn nghe thấy tiếng súng vang lên và những viên đạn rít lên trên cao, không nghi ngờ gì bay theo một đường parabol lớn đến nỗi tôi tưởng tượng nghe thấy chúng hạ xuống khi rơi xuống đất mềm, đường cong của chúng đã hoàn thành.

Khi cuối cùng chúng ngừng và trái tim chúng tôi trở lại nhịp đập bình thường, chúng tôi đã đến một khu rừng nhỏ thấp của cây bulô và cây thanh lương trà, vỏ cây bạc bong ra những sọc đen ngang từ cây bulô, những quả mọng đỏ của cây thanh lương trà bị gió thổi

trên những cành mảnh mai. Những tảng đá xám phủ kín các khe hở của cây cối và mặt trời đôi khi chiếu trên đá để sưởi ấm màu lạnh: một dòng suối uốn khúc qua vùng đất gồ ghề và âm thanh của nó êm đềm và trầm trầm, và trên một mũi đất đột ngột in bóng lên bầu trời là một bóng người duy nhất đang làm việc với một loạt động tác đẩy mạnh mẽ trên một cái xẻng. Chúng tôi ở lại khu rừng nhỏ trong nhiều giờ, lắng nghe tiếng violon trầm của nước đổ, nghe gió giạt trên ngọn cây thông rụng lá và lay động cây thanh lương trà mềm mại, và đôi khi chú ý lắng nghe tiếng động cơ xe tải khi nó đi vào và ra khỏi tầm nghe trong khoảng cách gần.

Bị kích động bởi nguy hiểm, và bởi vẻ đẹp của nơi yên tĩnh này, dòng suối đổ bên cạnh tôi, những cái cây di chuyển

xung quanh, tôi bắt đầu nghĩ lại về người phụ nữ trẻ trong áo choàng đen, người đã nhận ra rằng tôi cũng sống nhiều như bất kỳ ai cô từng biết ở nhà thờ hay hội chợ. Tôi luôn thấy cô như khi cô đến với chúng tôi trong đêm, chiếc áo choàng đen của cô nặng trĩu trên da khi cô dẫn chúng tôi đến nhà bếp yên tĩnh và những thanh hồng tàn trên lò sưởi. Chắc chắn cuộc sống có một mục đích ít khắc nghiệt hơn trong cuộc gặp gỡ này so với hàng nghìn hàng nghìn cuộc gặp gỡ khi đàn ông băng qua và băng qua lại trong các thị trấn và vùng quê? Hết lần này đến lần khác chúng có vẻ cần cỗi và vô ích, nhưng thay vì tin chúng vô ích, thay vì cảm thấy như một ống chỉ quay trong con thoi, tôi đã sống trong sự bồn chồn của một quân cờ được người chơi do dự sờ mó. Giờ đây, sự lười biếng của tâm trí, như đôi khi trước đây, đã kéo trái tim tôi

xuống vẻ đẹp của cuộc sống này, và trong khu rừng nhỏ không chim chóc này, tôi bắt đầu mơ mộng. Khi dòng suối đã tạo cho mình một sự uy nghi, những chiếc xà lan đi qua và ánh đèn trên xà lan sẽ cưỡi trên làn khói nâu của không khí buổi tối, mỗi chiếc băng qua vệt sóng cuốn từ những thân tàu nhanh hơn để từ từ biến mất trong màn đêm trong khi những người đàn ông ngồi trên mỗi boong tàu và hút thuốc bằng lòng với cuộc sống, và nhớ lại tất cả những người quen đã chết của tôi, những người đã quá sẵn lòng chịu đựng sự vô ích của cuộc sống. Có một con cú trong truyền thuyết Celtic đã thấy mỗi cây thanh lương trà như một hạt giống trên cây, và chiều dài của nó bảy lần rơi xuống đất và bảy lần được nâng lên thành lá; nó đã thấy những người đàn ông mà xương của họ bị rửa trôi từ những tảng đá này khi mưa biển

chúng thành những viên sỏi từ chiều cao gấp bảy trăm lần vào buổi tối rơi này; nó đã thấy những người đàn ông mà với họ mũi đất phía trên tôi là một thung lũng không đáy và chỗ trũng nơi Rory và tôi ngồi là một ngọn núi cao trước trận Đại Hồng Thủy. Một con cú như vậy đã gọi tôi ra từ hoàng hôn và tiếng kêu của nó làm tôi tràn ngập tuổi tác và sự bình yên đến khi chúng ta cảm thấy bánh xe của những năm tháng trôi qua quay chậm đến mức gần như là sự nghỉ ngơi hoàn toàn. Tôi thiếp đi khi nằm - cuộc sống dừng lại với tôi trong khi đôi mắt tôi đảo qua và nhắm lại.

Nhưng Rory, tâm trí quay cuồng, hát về cuộc sống đam mê. Hẳn hát bài hát của tên sát nhân Newgate cũ, bài hát được tìm thấy nguệch ngoạc trên phòng giam Newgate của hắn sau khi họ treo cổ

hắn và chôn hắn. Thật kỳ lạ khi thấy hắn ma quái như thế ở Ireland, xương sống rời rạc của hắn lạch cạch. Rory, không biết rằng trước khi đêm xuống, cái chết cũng sẽ tóm lấy hắn – thân thể hắn bị bắn đầy chì của Anh – hát vui vẻ:

‘Tên tao là Samuel Hall, Samuel Hall,

Tên tao là Samuel Hall, Samuel Hall,

Tên tao là Samuel Hall,

Và tao chỉ có một hòn dái,

Đây là lời nguyện của tao cho tất cả chúng mày,

Chúa trời làm mù mắt chúng mày!

Tao giết một người, người ta nói thế,
người ta nói thế,

Tao giết một người, người ta nói thế,
người ta nói thế,

Tao đập vào đầu hấn,

Với một cục chì chết tiệt,

*Và tao đặt thẳng khốn nạn đó xuống
chết,*

Chúa trời làm mù mắt chúng mày!

Tôi không để ý đến lời bài hát, nhưng ý nghĩa, đi vào tâm trí tôi, phá vỡ giấc mơ của tôi. Ngược nhìn lên, tôi thấy phương tây trở nên lạnh lẽo và màu nghệ tây như thể những người đập lúa buổi sáng, được nhân lên trong hết thung lũng này đến thung lũng khác, đã thổi một cơn bão những bó lúa ngô vào áo choàng rơi xuống của màn đêm. Hàng chục con chim thực hiện nghi thức cổ xưa của chúng bay về nhà theo đội hình: khi chúng bay vào mặt trời rực rỡ, tôi lại

hạ mắt xuống dòng suối, nhưng trong khi tôi quay đi, nó đã chuyển thành màu bạc trên những tảng đá tối. Hoàng hôn đang bí mật buông xuống chúng tôi và chúng tôi phải di chuyển đến một ngôi nhà nào đó nơi chúng tôi có thể ngồi trước ngọn lửa và chợp mắt trước một bức tường ống khói nâu vì bồ hóng và mưa xâm nhập và ngủ yên lặng trong khi đêm trôi qua.

Chúng tôi cầm cổ bước đi, vẫn đi trên những con đường sau lưng, nhưng giờ hoàn toàn không sợ hãi vì chúng tôi đã cách xa kẻ thù nhiều dặm, và cuối cùng, lên cao giữa những ngọn đồi, đi trong những vùng gió thổi, chúng tôi đến ngôi nhà nhỏ bên đường vừa là cửa hàng vừa là bưu điện, và chúng tôi ngồi đó mệt mỏi bên lửa.

Vùng đất ở đây lạnh lẽo và gió thổi, và vài cây du đứng bên ngoài, làm mốc cho nhiều dặm xung quanh, bị gió xé toạc như những đám mây trên bầu trời. Rory sẽ ở lại đây qua đêm, nhưng tôi phải đi xa hơn, vì vậy tôi ngồi bên lửa chờ đợi một cách thiếu kiên nhẫn chiếc xe ngựa sẽ chở tôi một phần của vài dặm cuối cùng đến bữa tối và giường ngủ. Ở cuối nhà bếp, người đánh xe già đang thì thầm qua quây nhỏ với người phụ nữ chủ nhà; cô con gái trẻ của gia đình đứng bên cạnh họ thắp một ngọn đèn cũ treo trên một xà ngang trên đầu. Ngay lập tức, hai cái đầu tóc hoa râm được chiếu sáng từ trên cao. Ánh sáng rơi trên quây hàng chưa sơn, trơn như khi những tấm ván của nó lần đầu tiên đến từ thị trấn Macroom cách đó hai mươi dặm và được ném trên sàn nhà bếp để người phụ nữ béo nhỏ với đứa con béo

nhỏ của bà chiêm ngưỡng. Ánh sáng rơi trên những tờ tiền ngân hàng bản thủ và hư hỏng, trên những đồng xu bạc và đồng, trên những túi đường xanh và các bề mặt nâu xám của những món tạp hóa còn lại của tối thứ Bảy. Tôi chờ đợi trong khi họ nói chuyện thì thầm kín đáo, có lẽ về tài khoản, có lẽ về chuyện ngồi lê đôi mách của những bà già ở vùng quê. Có lẽ họ đang mong chúng tôi, những du kích lang thang, đi xa hơn và mong cuộc chiến kết thúc kéo nhà cửa của họ bị đốt cháy trên đầu họ. Bên ngoài trong đêm đầy gió, con ngựa già được buộc vào một cây du, đầu nó cúi thấp và đôi mắt nặng trĩu giấc ngủ như một vị Phật. Tôi ngồi bên lửa và cạy các thanh hồng bằng nòng súng của mình.

Tôi cảm thấy đêm nay trời sẽ mưa to mặc dù gió đang mạnh hơn, và một lần

nữa tôi nghĩ về cô gái trong áo choàng đen; nhưng cô ấy đã trôi đi nhiều dặm vào những thứ của quá khứ, và trong một ngày khác cô ấy sẽ hoàn toàn trượt khỏi tâm trí tôi không thể nhớ lại trừ phi ở một nơi kỳ lạ vào một thời điểm kỳ lạ khi tôi sẽ tự hỏi về cuộc gặp gỡ kỳ lạ của chúng tôi, và trong tâm trạng đa sầu đa cảm tự hỏi liệu cô ấy có bao giờ hỏi một đồng đội tôi đã đi đâu, nói rằng tôi là một chàng trai tử tế, có lẽ hơn thế nữa. Cô ấy đã từng ở một cánh cửa như thế này trong vòng tay mẹ mình. Cô ấy sẽ lại đứng đó trong một, hai, ba năm nữa để nói lời tạm biệt với cặp đôi chế nhạo cuối cùng của bữa tiệc cưới của cô, và, nhìn lên bầu trời với chồng trẻ của mình, thấy mưa đến và khóa then cửa lại, và trở về với ngọn lửa đang tàn sẽ nghe những giọt mưa đầu tiên rơi trên lối ẩm, và tiếng hú lên của gió xé toạc những cây du; anh sẽ

kéo cô về phía mình và cô, cảm thấy tuổi trẻ của mình đã qua đi mãi mãi, sẽ khẽ khóc một cách lặng lẽ và bí mật trong bóng tối và rồi mỉm cười vì lần đầu được cởi bỏ dây lưng. Ông Thợ Dệt già đã nghĩ ra những điều dệt may đáng yêu làm sao, như thể tất cả rồi sẽ không bị sờn rách cuối cùng và những con nhậy bay ra từ đôi mắt của những người thân yêu của ông. Ngay cả những cơn bão cuối cùng cũng tan thành bụi.

Tôi nghe thấy Rory ngâm nga một đoạn từ ký ức trường hàng rào, và quay lại tôi thấy cô gái trẻ của gia đình đang theo dõi hắn, sẵn sàng bật cười khi kết thúc.

– Đây, Rory ngâm nga, – là một người đàn ông, vẻ đẹp của sự hùng biện và sự khôn ngoan trong cuộc trò chuyện của anh ta chỉ có thể được cân bằng bởi tính

không thể chê trách trong nhân cách và những phẩm chất cao quý của trí tuệ mà Chúa đã ban tặng cho anh ta, vì nó hoàn toàn rõ ràng với tôi,’ hoàng tử tiếp tục với giọng điệu trang nghiêm hơn, ‘rằng bất cứ nơi nào ánh sáng ban đầu rực rỡ của trí tuệ con người không bị che khuất trong thời thơ ấu cũng không bị pha tạp khi trưởng thành, những sức mạnh độc đáo của ý chí con người chắc chắn phải tạo ra trong mỗi cá nhân, bất kể anh ta được sinh ra trong khí hậu nào, hay dưới vì sao nào anh ta lần đầu tiên nhìn thấy ánh sáng ban ngày, chỉ cần anh ta trung thành với điều đúng đắn và tránh xa điều sai trái, thiên tài của một Alexander, tài hùng biện của một Cicero, sự khôn ngoan của một Solomon, hay kỹ năng tuyệt vời của một Leonardo da Vinci, tùy trường hợp.

Gã bụng bự nhỏ kết thúc với một cơn chạy hết hơi, và quay sang cô gái vỗ tay và vỗ tay cô bằng tay mình để vỗ tay cho màn trình diễn của chính mình.

Tôi phát hiện ra đứa trẻ này sẽ đi cùng tôi một đoạn ngắn trên đường. Chúng tôi rúc vào phía sau xe ngựa và ngồi hét lời tạm biệt khi nó lắc lư rời xa hai ô vuông ánh sáng vàng và những bóng người chen chúc ở cửa mở. Rồi khi chúng tôi bước vào bóng tối rộng lớn, sự im lặng bao trùm lên ba chúng tôi. Tôi nằm dài trên sàn xe ngựa lắng nghe cơn bão huênh hoang. Tôi cảm thấy trẻ trung và bướng bỉnh dưới hơi thở của nó; tôi thích nghe tiếng rên rỉ bất lực của nó: đằng sau sườn núi mà một con đèo có lẽ đã được đào cách đây năm thế kỷ bởi những người làm đường đã mục nát

trong mờ, ánh sáng lan tỏa lớn của mặt trăng xuất hiện. Chúng tôi đang đi theo hướng của những đám mây đua nhau, bay vượt qua chúng tôi trên bầu trời. Mắt tôi bắt đầu nhắm lại vì sự lắc lư thô bạo của xe ngựa thì đột nhiên đứa trẻ nắm lấy tay tôi nói:

– Anh có sợ yêu tinh (pookas) không? Em sợ!

Và ngã vào ngực tôi và đặt đầu cạnh đầu tôi và tôi đặt một cánh tay quanh cô và chúng tôi nằm như thế, lắc lư dưới những vì sao và những đám mây cuộn bay trên đầu. Ngay sau đó tôi rời bỏ họ, và chiếc xe ngựa cũ sớm ra khỏi tầm nghe.

Lắc lư trong bóng tối, suy nghĩ của tôi lang thang tùy ý. Tôi hình dung chiếc giường nơi tôi sẽ ngủ. Tôi đã ngủ trong

hàng trăm chiếc giường đến nỗi nó có thể có bất kỳ kích thước hoặc hình dạng nào, nhưng tôi chọn từ bộ hình ảnh của mình một chiếc giường phù hợp nhất với đêm bão. Đó là giường cưới của nông dân, làm bằng gỗ thường, đóng kín ở phía sau, bên cạnh và trên, và chỉ để mở phía trước, và đôi khi được che bằng một tấm màn trên dây. Nó giống như một tổ ong với đỉnh phẳng và mái dốc, nông ở đầu và chân, để một người đàn ông chỉ có thể đứng thoải mái ở giữa giường. Cơn bão có thể gào thét cho dù tôi có quan tâm, mưa có thể làm ướt sũng những đồng rơm và lấp đầy sân bằng những vũng phân; cửa sổ có thể kêu lạch cạch – tôi sẽ ngủ suốt đêm và thức dậy thấy bầu trời quang đãng vào buổi sáng. Tôi thèm ăn và ngủ, và trên chiếc giường này tôi sẽ nằm một lúc nghĩ về những sự việc trong ngày, cố gắng tìm một kế hoạch

cho mọi thứ theo cách của kẻ mộng mơ thực thụ, một kế hoạch mà mọi người sẽ phù hợp một cách tự nhiên, người phụ nữ áo choàng, cô gái nhỏ, bản thân tôi, người chồng đã chết, người đánh xe, đám đông gặp gỡ và gặp lại, dường như vô mục đích, mù quáng - và tất cả những điều này sẽ lộn xộn trong tâm trí tôi và những kết hợp kỳ lạ xảy ra và làm tôi bối rối, và lý luận của tôi rơi vào sự thống trị của những hình ảnh đan xen và giấc ngủ đến một cách bí mật với mũ trùm đầu của cô.

Cuối cùng, ô vuông ánh sáng của sổ sáng trượt vào tầm nhìn, được chia thành bốn phần bởi khung thánh giá, và tôi tìm thấy lối đi đến cửa và mò mẫm đường đến nó sau khi cửa sổ biến mất trong hốc của chính nó. Tôi chơi trò bịt mắt bắt dê với cánh cửa và cuối cùng với đôi tay giờ

ra, tôi lão đảo chống vào nó và nắm lấy then cửa. Ngọn lửa, một chiếc ghế băng, và có lẽ một tấm vải trắng và thứ gì đó để ăn ngoài bánh mì khô và trà với sữa dê. Tôi nhấc then cửa và nhìn vào: một phụ nữ trẻ đứng quay lưng lại với tôi cứng đờ trong tư thế ngạc nhiên như khi tôi lần đầu mò mẫm ở cửa, nhưng, thư giãn và quay lại khi tôi lên tiếng, chạm vào mái tóc mềm mại của cô và bảo tôi vào: đó là người phụ nữ trẻ của buổi sáng.

– Ở đây có đám tang nào à? Tôi hỏi, thấy nhà bếp cô đơn, giọng tôi run run khi nói.

– Chết tiệt, không có đám tang nào! Cô lại mỉm cười với tôi.

– Thế thì rất yên tĩnh, tôi nói, nhìn quanh nhà bếp được quét sạch sẽ, và rồi

nhìn làn da của cô như da một cậu bé dưới lớp lông tơ trắng đầu tiên.

– Yên tĩnh đây, Wisha, cô trả lời, nhường chỗ cho tôi khi tôi di chuyển đến ghế băng. Tôi hỏi liệu có chỗ cho qua đêm không, và cô nói sẽ có và được chào đón.

– Và một chút gì đó để ăn cho một người đàn ông đói?’

– Chắc chắn rồi, nếu anh không ngại đợi chỉ một lúc thôi.

Tôi muốn hỏi làm sao cô đến trước tôi về phía bên kia của vùng quê xa mười hai dặm từ nhà trọ đêm qua. Tôi quăng dây đạn và áo mưa sang một bên; Tôi đặt súng, ba lô và thắt lưng của tôi vào một góc. Cô đi đến cuối nhà bếp và tôi nghe thấy tiếng nước vỗ và tiếng tay vỗ nhẹ, và

khi cô quay lại chỗ tôi bên lửa, lau ngón tay, chúng đỏ hồng khi tạt dễ rơi xuống. Cô quỳ gối trước lửa để thổi nó bằng ống bễ tay, và khi cô làm việc, cơ thể cô tạo thành một đường cong duy nhất, một bên ngực trên một đầu gối, và cánh tay cô ôm lấy đầu gối trong khi cô làm việc hăng say với cái bễ. Tôi có thể nhìn thấy những nếp nhăn nhỏ ở mỗi khóe môi cô – những nếp nhăn cười, có lẽ?

– Người già đã đi ngủ chưa? Tôi hỏi.

– Rồi. Giọng cô run run, tôi nghĩ.

– Còn những người khác? Những người khác đâu rồi?

– Tom, em trai tôi, đang chạy trốn ở Kerry.

Tôi ngả người ra sau trên ghế băng và những ngọn lửa bùng lên.

– Chà, cô hẳn rất cô đơn ở đây một mình.

– Tôi đã quen với nó rồi, cô trả lời, vỗ nhẹ mái tóc bằng các ngón tay: trông nó mềm mại làm sao! Rồi cô đứng dậy và bắt đầu trải một tấm vải trắng trên bàn trắng, và rồi đặt một bình sữa, một tách và đĩa, một bát đường, một lọ mứt.

– Cô sống ở đây?

– Vâng.

– Nhưng cô không phải lúc nào cũng hoang vắng như thế này - chắc chắn?

– Hoang vắng, đúng như anh nói; đây là một vùng hẻo lánh, anh biết đấy.

– Chà, bây giờ cũng không tệ lắm, tôi nói. Tôi không bận tâm nếu tôi sống ở đây - những ngọn núi và thung lũng...

Cô dừng bước và đối mặt với tôi: cái miệng nhỏ nhắn co lại thành một chiếc cúc thịt trắng cứng.

– Anh sẽ sớm chán những ngọn núi này thôi! Thành phố, tuy vậy, đó là nơi tôi muốn sống. Ở đó có bạn bè, và thể thao và những người có học, và một cơ hội để sống whatever life bạn chọn!

Cô đã cho hai quả trứng vào một cái nồi nhỏ màu đen đầy nước sôi, và nước sủi bọt và nhảy xung quanh chúng với một tiếng xì xào. Một luồng gió thổi xuống ống khói và đẩy một đám khói lửa vào nhà bếp. Chúng tôi ngồi im lặng và sau đó đến bàn và cô rót cho tôi trà đỏ để uống và tôi cắt ổ bánh mì nâu và phết bơ và mút lên, và ăn một cách tham lam. Cô ăn trước lửa, và tôi hỏi cô tại sao cô không thích vùng này, nhưng cô chỉ nhìn tôi và không nói gì. Tôi hỏi lại, nài

nỉ rằng tôi muốn biết, thực sự và thực lòng. Cô trả lời:

– Bởi vì trang trại này trồng trái và cao. Đất đai nghèo nàn. Và vùng đất trũng này có hướng bắc.

Một giọt mưa nặng rơi trên lửa – cơn bão đang gào thét. Tôi thấy biển bất mãn và bồn chồn mà những lời này được sinh ra, thấy mưa phun và không có nắng chiếu trên đó, thấy ánh mắt cô lén nhìn quanh trang trại này và trang trại kia và từ đó quay lại nhà cô. Một cơn gió mạnh khác thổi khỏi quanh cô và cô quay đi và nắm lấy đầu gối tôi để ngăn mình khỏi ngã khỏi chiếc ghế đầu thấp.

– Cô sẽ bị nghẹt thở, tôi nói, và lòng mày cô nhướn lên và cô mỉm cười với tôi. Tôi đặt lòng bàn tay lên tay cô và nghĩ về cả ngày dài tôi đã trải qua, đông

ơng phải được đập trước khi gió ngừng, người đánh xe lắc lư trong đêm ướt át, biển bóng tối bên ngoài cửa. Tôi có thể sống bao nhiêu ngày mà không có một cuộc nổi loạn hoàn toàn! Tôi nói một cách sốt sắng.

– Đó là một đất nước tàn khốc khi phải sống.

Sau đó cô nói với tôi một cách tử tế.

– Tôi nghĩ anh là người trung thực, cô nói.

– Cô nghĩ vậy?

– Tôi nghĩ anh trung thực. Thực sự trung thực, cô nói lại.

Nhìn vào đôi mắt mềm mại của cô, và mái tóc mềm mại của cô, mắt tôi lang thang xuống những bóng tối đầu tiên

của bộ ngực cô: cô bắt được ánh nhìn của tôi và nhìn xuống bộ ngực ấm áp của mình và rồi nhìn tôi và cô mỉm cười. Khi tôi di chuyển đến cô, tôi thấy góc răng vỡ nhỏ của cô; Tôi không có lời nào để nói; vì vậy tôi ngồi bên cô trước những ngọn lửa nhảy nhót và vòng tay ôm lấy cô và cảm thấy trong lòng bàn tay rỗng của mình chiếc áo ngực chắc nịch của cô. Mỉm cười với tôi như một người phụ nữ ốm yếu có thể mỉm cười với một bác sĩ mang lại cho cô sự thoải mái khỏi nỗi đau, cô trượt tay tôi bên dưới áo cộc của cô đến nơi tôi cảm thấy hơi ấm của làn da cô và núm vú nhô ra ấm áp của cô, và tôi nghiêng người đến cô để hôn.

Một cơn chạy vội vã đến cửa và cô gái nhỏ từ ngôi nhà bên đường mở toang cửa với một tiếng kêu tôi chạy, chạy đi; Rory bị bắn chết; họ đang đến

phía tây để bắt tôi! Tôi thu gom trang bị, chạy vụt qua cánh cửa mở vào đêm tối, và chạy mãi – vấp ngã và ngã và đi tôi không quan tâm đến đâu nhưng tránh xa những ánh đèn pha lóe sáng về phía bắc. Khi tôi rơi vào một bước đi thở hổn hển, tôi giống như một người đàn ông đã nghe nhạc suốt cả ngày dài và sau đó tâm trí anh ta đầy những hợp âm kỳ lạ, và khi nhớ không rõ, chúng tra tấn anh ta với cảm giác về một cái gì đó đã mất. Trên đầu trần của tôi, mưa rơi nặng hạt và xiên xẹo, thỉnh thoảng nó bị gió thổi vào mặt tôi, và những đám mây hoàn toàn che khuất mặt trăng: Đây sợ hãi cho một cái chết như tôi biết của Rory, tôi lấp đầy mọi ngôi nhà bằng những người đàn ông vũ trang, những kẻ hung dữ mà với họ giết chóc chỉ là chuyện nhỏ và tra tấn cũng chỉ hơn một chút, và trí tưởng tượng của tôi và những câu chuyện tôi đã

nghe khiến tôi mù quáng tiến qua đêm ướt sũng. Tôi lội bộ qua những vùng lầy không lối đi và xé qua những bờ kè đầy gai: suốt đêm đó tôi không tìm thấy nơi trú ẩn nào khỏi cơn mưa như roi quất và tôi không gặp một cái cây nào còn lá: lâu sau nửa đêm tôi thấy một cửa sổ nhỏ lấp lánh đột ngột nháy ra từ bóng tối cách đó khoảng một dặm, và khi tôi lao khỏi nó, đến nơi an toàn, vào trong cơn mưa, ký ức về ánh sáng của nó tra tấn tôi như ký ức về những cơn gió mát phải tra tấn những kẻ bị nguyên rửa của địa ngục. Cuối cùng tôi tìm thấy một tàn tích cô đơn trên núi, ba bức tường, và tôi nằm ở phía khuất gió của nó trong khi mưa nhỏ giọt trên tôi từ tàn dư của mái hiên.

Khi tôi tỉnh dậy, một ánh sáng mờ ảo chiếu sáng làn sương mù đang rơi, nhưng cho dù đó là bình minh hay mặt trăng lặn

hay bất kỳ giờ nào qua ba giờ hay trước ba giờ, tôi không thể nói. Không có âm thanh nào có thể nghe thấy: không một sinh vật sống nào di chuyển: không một con chim nào khuấy động không khí ướt át: làn sương mù rơi không tạo ra âm thanh. Tôi đứng dậy lập cập và run rẩy, và bàn chân tôi bì bõm qua đất ướt và cỏ chết đuối, và khi tôi dừng lại, có sự yên tĩnh. Tôi băng qua một bức tường đá nhỏ và một trong những tảng đá rơi xuống với một âm thanh lớn. Tôi có thể là sinh vật người cuối cùng bò đến đỉnh cuối cùng của thế giới, chờ đợi cho đến khi trận Đại Hồng Thủy và đêm mưa thứ bốn mươi sẽ nâng hần lên trên các ngón chân trong khi nước liếm vào cổ hần đang căng ra. Nhưng ở khắp mọi nơi họ ngủ say trên giường, người phụ nữ sẫm màu của tôi cuộn tròn thân hình ấm áp dưới chăn, ấm hơn vì cơn mưa ướt bên

ngoài, nghĩ rằng nếu cô quay người và nghe thấy tiếng mái hiên nhỏ giọt thì mùa đông cuối cùng đã đến.

Lạnh đến tận ngày tận thế!

Cơn bão đã lan rộng.

*Một dòng sông là mỗi luống cày trên
sườn dốc,*

*Mỗi chỗ qua sông là một vũng nước
đầy,*

Mỗi hồ là một biển thủy triều lớn,

Mỗi vũng nước là một hồ lớn,

*Ngựa không thể băng qua chỗ qua
sông,*

Cũng không thể hai bàn chân.

Cá của Ireland đang lang thang,

*Không có bãi biển nào mà sóng không
đập vào.*

Không một thị trấn trong vùng đất,

*Không một tiếng chuông, không một
tiếng kêu whining của con sếu.*

*Những con sói trong rừng Cuan không
thể nghỉ ngơi,*

*Chúng không thể ngủ trong hang của
mình.*

*Ngay cả chim wren nhỏ cũng không
thể trú ẩn.*

Trong tổ nhỏ của nó trên sườn Lon.

Gió lạnh và băng giá

*Đã bùng lên trên thế giới nhỏ bé của
loài chim.*

Chim hoét đen không thể che chở bên

sườn mình.

Trong rừng Cuan.

*Ấm cúng là nồi của chúng tôi trên góc
bếp,*

Trong túp lều điên rồ trên sườn Lon:

Tuyết đã nghiền nát khu rừng,

Và gian nan là đường leo lên Ben-bo.

Con chim cổ xưa của Glenn Rye.

Đau buồn vì gió lạnh:

*Nỗi khốn khổ và nỗi đau của nó thật
lớn,*

Băng giá sẽ thấu vào cổ họng nó.

Từ đàn và từ đồng cỏ mà trôi dạt.

*Thật là ngu ngốc cho người! Hãy ghi
nhớ điều đó.*

Băng chất đóng trên mỗi chỗ qua sông,

*Vì vậy ta nói 'lạnh đến tận ngày tận
thê'.*

Bên dưới tôi trong thung lũng, tôi nghe thấy một chiếc xe ngựa sớm; gió sáng, nhẹ và đặng, thỉnh thoảng hát theo âm điệu của những dòng suối lũ. Bình minh di chuyển dọc theo rìa núi và khi tôi đi xuống đồi, tôi cảm thấy ngày mới đến xung quanh tôi và cuộc sống một lần nữa bắt đầu vòng quay cổ xưa, không ngừng nghỉ của nó.

Ban Tuyển đọc
Thư viện Tiểu Lùn

